

Rang Dong

80

QUY ĐỊNH SỬ DỤNG TÀI LIỆU SỐ TẠI TRANG WEB THUVIENCODOC.ORG

1/ Tài liệu số được lưu trữ và cung cấp tại website *thuviencodoc.org* do Thư Viện Cơ Đốc quản lý theo quy định pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ.

Quy trình số hóa và sử dụng các tài liệu số của Thư Viện Cơ Đốc luôn tuân thủ nghiêm ngặt pháp luật Việt Nam về quyền sở hữu trí tuệ.

2/ Tài liệu số truy cập từ website *thuviencodoc.org* gồm phần lớn là những tài liệu được số hóa từ các đầu sách sẵn có trong Thư Viện Cơ Đốc (*từ nguồn tự bỏ sung, từ nguồn cho, tặng của các tác giả, Bạn đọc khắp nơi*) và từ nguồn do Thư Viện Cơ Đốc sưu tầm.

- Việc tái sử dụng phi thương mại các tài liệu số từ website *thuviencodoc.org* với mục đích đọc hiểu, học tập hoặc sử dụng để nghiên cứu khoa học là miễn phí. Bạn đọc được tự do sử dụng và phải tự chịu trách nhiệm pháp lý trong khuôn khổ pháp luật Việt Nam khi thực hiện các công việc liên quan về sở hữu trí tuệ. Việc trích dẫn các nội dung trong các tài liệu số này, cần ghi rõ nguồn trích dẫn từ '*thuviencodoc.org*'.

- Việc tái sử dụng với mục đích thương mại đối với bất kỳ một phần trong mỗi tài liệu, một phần hoặc toàn bộ tài liệu số từ website *thuviencodoc.org* phải được sự đồng ý bằng văn bản chính thức của người có thẩm quyền của Thư Viện Cơ Đốc. Thư Viện Cơ Đốc không chịu trách nhiệm với bất kỳ thiệt hại, tổn thất nào của bên thứ ba có liên quan dưới bất kỳ hình thức nào đến các tài liệu số từ website *thuviencodoc.org*.

3/ Điều kiện để sử dụng các tài liệu số của Thư Viện Cơ Đốc là tuân thủ theo yêu cầu của pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ. Trường hợp tái sử dụng thương mại hoặc phi thương mại tại một quốc gia khác, cần tuân thủ theo luật pháp về sở hữu trí tuệ của quốc gia đó.

4/ Người sử dụng tài liệu số cam kết tuân thủ các điều kiện sử dụng trên, cũng như tuân thủ theo pháp luật Việt Nam về sở hữu trí tuệ. Trường hợp không tuân thủ, phải tự chịu trách nhiệm trước pháp luật Việt Nam về vi phạm của mình.

Rang Dong

80

CƠ-QUAN CHUYÊN PHỒ-BIỆN GIÁO-LÝ TIN-LÀNH

của HỘI-THÁNH TIN-LÀNH VIỆT-NAM
xuất-bản hằng tháng

Chủ-nhiệm kiêm Chủ-bút :
NGUYỄN-VĂN-VẠN

Quản-lý :

Mục-sư LƯU-VĂN-MÃO

Hộp thư 329 — Saigon

Tòa-soạn :

5/13, Hòa Hưng
SAIGON-10

Điện-thoại : 24.148

Giấy phép số 5942/BTT/BC
ngày 14-10-1964

GIÁ BẢO

Mỗi tập : 40đ

Mỗi năm : 400đ

Số **30**

THÁNG NĂM

1972

Tổng số này :

- Đấng An-ủi
- Mừng ngày Lịch-sử
- Chúa Cơ-Đốc ở trong anh em là nguồn hy-vọng
- Nguyễn dâng Cứu-Chúa
- Một chuyến du-hành đáng ghi nhớ
- Tình khúc thứ nhứt
- Bước đầu ăn-năn
- Mưa vào đời
- Tâm-hướng của Cơ-đốc-nhân
- Quyền-năng Tin-Lành cứu mọi kẻ tin...
- Độc Thoại
- Trang Tuổi Hồng
- Phước và Họa
- Pelendo vị tiên tri của xứ Congo

ĐĂNG AN-UI

“ Ta sẽ nài xin Cha, Ngài sẽ ban cho các người một
ĐĂNG AN-UI khác, để ở với các người đời đời..
(Lời của Chúa Giê-xu trong sách Phúc-âm Giăng 14 : 16)

LÀ người Việt-Nam, không ai trong chúng ta có thể đứng-dưng được trước tình - hình đau-khổ của đất nước. Sau trận đệ nhị thế chiến, các quốc-gia khác trên thế-giới tương-đối đều được hưởng cảnh thanh - bình, ít nhất cũng trong một khoảng thời - gian dài hay ngắn. Riêng Việt-nam ta, trải qua hơn một phần tư thế-kỷ nay vẫn cứ phải chịu cảnh khói lửa đau - thương, chưa hết trận này lại tiếp đến trận giặc khác.

Nhứt là trong hơn ba tuần-lẽ qua, chiến trường ở khắp bốn quân-khu đều trở nên sôi - động. Hẳng trăm ngàn đồng-bào từ các vùng hỏa-tuyến cho đến các tỉnh

Phước-long, Bình-long, đã phải bỏ nhà cửa, của-cải ra đi ; có người còn mất cả cha mẹ vợ con, thân-bằng quyến thuộc. Mặc dầu nhà cầm quyền cũng như các tôn-giáo các cơ-quan từ-thiện cố gắng hết sức mình để cứu-trợ những đồng-bào nạn-nhân chiến-cuộc nhưng chúng ta phải thành - thật nhận rằng tất cả những nỗ-lực ấy, dầu tích-cực và to-lớn đến đâu, cũng chỉ mang lại sự nâng-đỡ cứu-trợ phần nào trong hoàn-cảnh đau - thương của những đồng-bào ruột thịt chúng ta, nhưng có những đau-khổ, những mất-mát mà không một cái gì hoặc một ai khác có thể hàn gấn hay an-ủi được.

Thật, các quý bạn đọc cũng như chính kẻ viết bài này, nhiều khi chúng ta đứng trước cảnh - ngộ quá ư đau thương mà mặc dầu chúng ta tìm cách và kiếm những lời an-ủi nạn-nhân, nhưng tự thâm tâm chúng ta cũng cảm biết những cách ấy, những lời ấy không đi đến đâu cả.

Trước những hoàn - cảnh ấy chúng ta chỉ biết cúi đầu cầu - nguyện xin Thượng-Đế toàn-năng toàn-thiện an-ủi những tâm-hồn đang đau khổ. Và, nếu chúng ta thành tâm nhơn danh Chúa Giê-xu đề cầu xin cho được an - ủi hoặc đề Chúa an-ủi người thân của chúng ta, chắc-chắn lời cầu-nguyện của chúng ta sẽ được Chúa đoái nhậm. Vì Thượng-Đế đã dự-bị cho chúng ta một Đấng An-ủi trong cơn hoạn-nạn đau - buồn cũng như Ngài đã dự-bị cho chúng ta một Đấng Cứu-thể để giải cứu chúng ta khỏi gánh nặng của tội-lỗi và ma-quỉ.

Đọc đến đây hẳn một số bạn đọc muốn biết Đấng an-ủi ấy có thật không ? và Đấng ấy là ai ? làm thế nào đề cầu cho được Đấng ấy, nếu Đấng ấy có thật ?

Đề trả lời những câu hỏi trên đây, chúng tôi xin phép được cùng quý độc-giả quay trở về với một đoạn lịch-sử trong đời sống của Chúa Giê-xu Cơ-đốc như có kỹ-thuật đành rành trong Thánh-Kinh là lời của Thượng-Đế, một Quyền sách Vô-ngộ hiện đang được hàng triệu con người trên khắp thế-giới xem như khuôn vàng thước ngọc.

Theo Kinh-Thánh, Chúa Giê-xu yêu-thương nhân-loại đã giáng sanh xuống thế-gian tội-lỗi ô-trọc này. Năm ba mươi tuổi Ngài khởi hành chức-vụ thiên-thượng đã được Thần-Phụ Ngài giao - phó. Ngài đã đi khắp đó đây trên nước Do-thái đề rao-giảng về Nước Trời, tức là nước của Cha Ngài. Chúa cũng đã kết nạp được một số tông-đồ và môn-đệ của Ngài. Nhưng rồi một hôm Chúa cho họ biết Ngài sẽ phải treo thân trên thập-tự giá để chết thay cho họ và cho cả nhân-loại. Ngài cũng phán rằng sau khi chết chôn trong phần mộ ba ngày đêm, Ngài sẽ sống lại, tạm sống với họ trong một thời gian ngắn rồi Ngài sẽ phải thăng thiên trở về cùng Thần-Phụ. Nghe tin ấy các môn-đồ của Chúa Giê-xu bối-rối và buồn-bã.

Lâu nay, sống bên Ngài họ cảm thấy được vui-vẻ và an-ủi mặc dầu bị một số nhà cầm quyền La-mã và Do-thái khinh-khi và bực-đãi. Nhưng nay Chúa yêu-dấu của họ lại sắp lia họ đề về trời. Họ cảm thấy mình sắp bị bỏ rơi giữa cuộc đời đầy nghịch cảnh.

Đề trấn an họ, Chúa Giê-xu đã quả-quyết rằng: « Ta đi (về trời) là có ích lợi cho các ngươi... Ta sẽ nài xin Cha, Ngài sẽ ban cho các ngươi một Đấng An - Ủi khác, đề ở với các ngươi đời đời.» Đấng An-ủi mà Chúa Giê-xu phán hứa với các môn-đồ Ngài chính là Đức Thánh-Linh, cũng gọi là Thánh-Thần. Quả thật sau khi Chúa Giê-xu chịu chết trên cây thập-tự giá và chôn trong phần mộ ba ngày, Ngài đã sống lại, một sự-kiện mà chúng ta vừa kỷ-niệm trong ngày 2-4-72 vừa rồi (tức lễ Phục-sinh). Bốn mươi ngày sau khi phục-sinh Chúa Giê-xu đã thăng-thiên và mười ngày sau đó Đức Thánh-Linh tức là Thần An-ủi đã được đổ xuống trên các môn-đệ của Ngài (năm nay chúng ta kỷ-niệm lễ Chúa thăng-thiên vào ngày 11 tháng 5 và Lễ Đức Thánh Linh hiện-xuống — cũng gọi là Lễ Ngũ-tuần — vào ngày Chúa-nhật 21-5).

Lễ Ngũ-tuần là một lễ trọng trong Cơ-đốc giáo vì ngày ấy có thể gọi là Sinh-nhật của Giáo-hội Cơ-đốc (Eglise de Christ). Trước lễ Ngũ-tuần, tức trước ngày Đức Thánh-linh giáng-lâm, các tông-đồ và môn-đệ của Chúa đã sống trong cảnh lo âu, hồi-hộp. Họ sợ cả chính-quyền La-mã lẫn giáo-quyền Do-thái. Nhưng lạ thay, khi Đức Thánh-Linh giáng lâm, Kinh-Thánh chép rằng họ đều trở nên vui vẻ, dạn-dĩ, sống đẹp lòng Thượng-Đế và đồng loại. Phi-e-rơ một tông-đồ mới hơn một tháng trước đã ba lần chối Chúa, ngày nay đứng trước những bậc cầm quyền cả La-mã lẫn Do-thái, giảng dạy Đạo của Thượng-Đế một cách hết sức dạn-dĩ đến nỗi khiến cho nhiều người phải ngạc-nhiên. Bị nhà cầm quyền ngăn cấm không cho giảng dạy nữa, Phi-e-rơ và Giăng đã can đảm hỏi ngược lại rằng: « Chính các ông hãy suy-xét, trước mặt Thượng-Đế, có nên vâng lời các ông hơn là vâng lời Thượng-Đế chẳng? » Và sau mỗi lần bị bắt bớ, bị điều tra hoặc xử-đoán tại các tòa-án, họ ra về không một chút mặc-cảm ngượng-ngùng, trái lại ai nấy đều hớn-hở về mình đã

(coi tiếp trang 42)

Mùng Ngày

Lịch-sử

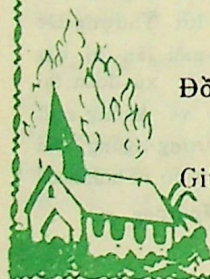
Mục-sư LƯU-VĂN-MÁO

CỬU - CHÚA THĂNG - THIÊN
THÁNH - LINH GIẢNG - THỂ

(Còng. 1 : 4-11. 2 : 1-12).

THĂNG ma-qui, thăng tử-thần,
Giê-xu sống lại, muôn phần hiển-vinh.
Bốn mươi ngày trọn dinh-ninh,
Giã-từ thể-hạ, cất mình thăng-thiên.

Món-đồ, biệt một phòng riêng,
Đồng-tâm, hiệp-y lo chuyên khẩn-cầu.
Mười ngày, quyết chẳng đi đâu,
Giữ lời Chúa hứa, trước sau vẹn-tuyền.

Chờ cho nhận được linh quyền,
Sức thiêng sung-mãn, ơn thiêng dồi-dào !
Bổng đầu : trận gió ào-ào,
Từ trời thổi đến lầu cao lạ-lùng.

Lại thêm lười lửa đỏ hồng,
Đậu trên hội chúng họp cùng nơi đây.
Thánh-Linh, ai nấy dây-dây,
Nói nhiều thứ tiếng, hôm nay khác thường.

Tin này vang khắp bốn phương,
Nhân dân chạy đến : xem tường sợ thay !
Từ đây, Danh Chúa truyền ngay,
Suốt thông nam, bắc, đông, tây Địa-cầu.

Nghìn năm tất cả đầu đầu,
Nhớ «Ngày Lịch-Sử,» cùng nhau vui-mừng !

Mục-sư LƯU-VĂN-MÃO

CHÚA CƠ - ĐỐC ở trong anh em LÀ NGUỒN HY-VỌNG

Ông NGUYỄN-VAN-VẠN
Chủ-nhiệm kiêm Chủ-bút R.Đ.

« Vì Thượng-Đế muốn khiến họ biết sự phong-phú vinh-hiền của huyền-nhiệm đó ở giữa dân ngoại là thế nào, nghĩa là Chúa Cơ-đốc ở trong anh em, là nguồn hy-vọng về vinh-hiền »

—Lời của Thánh Phao-lô trong thư-tín gửi cho tín hữu Cô-lô-se (1. 27).

Kính thưa quý vị, *

THẾ-giới hiện nay đang biến-chuyển một cách hết sức nhanh-chóng. Khoa-học và kỹ-thuật đã rút ngắn thời-gian và thu hẹp không-gian. Chiều 21-3 vừa rồi, phái-đoàn chúng tôi (gồm có các Mục-sư Phạm văn Năm, Nguyễn sơn Hà, Livingston cùng Ông Nguyễn hữu Ái và tôi) rời Saigon vào lúc 5 giờ chiều và

không đầy 4 tiếng đồng hồ sau chúng tôi đã đặt chân lên đảo quốc này. Hồi hôm, trong dịp

(*) Đây là bài giảng mà bản báo Chủ-bút đã giảng tại Hội-thánh Tin-lành Quốc - tế ở Đài-bắc chiều Chúa - nhật 26.3.1972 trong dịp cùng với Phái-đoàn của Hội-Thánh Tin-Lành Việt-nam qua Đài - loan đề nghiên - cứu về khoa Truyền - hình Cơ-đốc.

đi dạo phố ở Thủ-đô Đài-bắc, vị Phó Giám-đốc của Trung-tâm Truyền-thanh và Truyền - hình Hải-ngoại cho chúng tôi biết cách đây hai năm Đài-bắc chưa có các siêu-thị, nhưng ngày nay dân Đài-loan không cần phải qua Hương - cảng để mua sắm, vì hầu như tất cả các thứ hàng - hóa đều có bán trong các siêu-thị và đại thương-xá (department stores) tại đây.

Ngày nay người ta không còn mơ chuyện lên Cung Quảng nữa, mà người ta đã và sẽ còn phóng những vệ-tinh lên Kim - tinh, Hỏa-tinh và các thiên-thê khác. Đề đối-phó với nạn nhân-mãn, người ta đang nói đến cuộc « cách-mạng xanh » (green revolution) đề áp - dụng những khoa-học và kỹ-thuật canh - tác tân-kỹ vào trong lãnh-vực nông-nghiệp ngõ hầu sản-lượng hoa màu mỗi lúc một gia-tăng.

Nói tóm lại, thế-giới ngày nay đang thay-đổi và tiến - bộ một cách tuyệt vời. Người ta hầu như có thể làm được mọi sự, giải-quyết được mọi sự chỉ trừ ra có mỗi một điều...

Vâng, chỉ có một điều, một điều xưa như trái đất mà đầu cho khoa-học kỹ-thuật tiến - bộ đến đâu, đầu cho con người khôn-ngoan đến mực nào cũng không giải - quyết được. Chắc quý vị muốn biết điều ấy là gì ? Thưa, đó là vấn-đề TỘI - LỖI.

Thật vậy, ngày nay bất cứ ở đâu, tại Sài - gòn cũng như ở Đài-bắc, tại Hoa-thịnh-đốn, Ba-lê hay Mạc-tư-khoa..., nếu chúng ta đọc báo-chí hoặc nghe tin - tức trên các đài phát - thanh, chúng ta đều nghe thấy đủ mọi thứ tội-ác tăng - gia một cách kinh - khủng : cướp của, giết người, cưỡng đoạt máy bay, dâm-loạn, đồng - tính luyến-ái, và nếu quý vị giờ Kinh - Thánh đề xem những tội-lỗi mà Phaolô đã hài ra trong thư La - mã đoạn 1 : 28-31, quý vị sẽ thấy rằng về phương diện suy luận bại lý, con người của thế - kỷ hai mươi vẫn không hơn gì con người sống vào thế-kỷ đầu-tiên của kỷ-nguyên Cơ-đốc, có thể còn tệ hại hơn là khác.

Nói đến tội-lỗi, tôi nhớ lại có một số người không thích gọi

(coi tiếp trang 48)

Nguyện dâng Cứu-Chúa

Dâng Cứu-Chúa một tâm-hồn đau-khò
Sầu, bi, thương... luôn ngự ở trong tim
Chuỗi ngày buồn... Ôi! buồn thảm càng
thêm!
Lạy Cứu-Chúa, con nguyện dâng tất cả.

Xin Chúa nhậm nơi con lòng thành kính,
Nỗi u-buồn trao trọn với đức-tin
Thề xác đây cùng cả với tấm lòng,
Trong tay Chúa muôn đời... và mãi mãi.

Ô! Chúa nhậm oán-hồn như tan rã!
Nỗi đoạn-trường như giải-tỏa từ đây,
Cũng từ đây tâm-hồn con hi hạ,
Nghe tình yêu thiên-thượng ngập cõi lòng.

Con kính nguyện luôn luôn theo chân Chúa,
Theo Thánh-Linh cho nếp sống vẹn-toàn.

LÝ QUANG

— Một học-sinh mới tin nhận Chúa Giê-xu —

Một Chuyến

DU - HÀNH

đang

GHI NHỚ

Ảnh chụp phái-đoàn đứng nơi cổng Trung-tâm Truyền-thanh và Truyền hình hải-ngoại. Từ trái sang phải: Ô.Ô. Nguyễn-văn-Vạn, Nguyễn hữu-Ái, các MS. Nguyễn-sơn-Hà, Phạm-văn-Năm, và Livingston.

TẠ ơn Chúa, năm 1971 vừa qua chúng ta đã làm lễ kỷ-niệm 60 năm Tin-Lành đến Việt-nam. Trải qua thời-gian hơn nửa thế-kỷ Hội-thánh Chúa đã và vẫn đang dùng những phương-pháp cổ-diền — nhưng vẫn không phải là lạc-hậu — đúng như các môn-đồ trong thế-kỷ đầu tiên đã dùng để phổ-biến Tin-Lành. Đó là sự làm chứng cho từng người một, giảng Tin-Lành trong các nhà thờ, chợ búa và các nơi công-cộng, bán hoặc biếu tặng Kinh-Thánh, các sách chứng-đạo hoặc truyền-

đạo đơn. Chúa có dùng và vẫn đang dùng những phương-pháp hữu-hiệu ấy để đưa dẫn nhiều linh-hồn đến cùng Ngài.

Tuy nhiên, ngay từ ngày xưa, Thượng-Đế đã dùng các đấng tiên-tri phán dạy tở-phụ chúng ta nhiều lần NHIỀU CÁCH (Hê-bơ-rơ 1: 1), ngày nay khoa-học càng lúc càng tiến-bộ, Chúa cũng cho phép chúng ta, song song với những phương-pháp cổ-diền nói trên, sử-dụng những phương-tiện hiện-đại để rao-giảng Tin-Lành. Đó là qua báo-chí, đài

phát-thanh và vô-tuyến truyền-hình, ba hình-thức mà người ta gọi chung một danh-từ là khoa truyền - thông đại - chúng (mass media).

Về báo-chí, từ năm 1931 chúng ta đã có tờ Thánh-Kinh Báo (hiện nay đổi tên là THÁNH-KINH NGUYỆT - SAN), tờ HÙNG-ĐÔNG in bằng rô-nê-ô tại Dalat từ năm 1948 (hiện nay đổi tên là RẠNG-ĐÔNG), ngoài ra, ngày nay một vài tờ-chức như sinh-viên hoặc Thanh-niên Tin-Lành, hoặc một vài chi-hội cũng như Nha Tuyên-úy có những tờ đặc-san hoặc định-kỳ san, tuy số phát - hành không lớn bằng RẠNG-ĐÔNG, nhưng vẫn nhằm mục-dịch phổ-biến Tin-Lành.

Hội-thánh Tin-Lành Việt-nam cũng đã sử-dụng phương - tiện phát - thanh để truyền - bá Phúc-âm kể từ năm 1952; hiện nay hằng tuần Chương - trình Tin-Lành được phát-thanh mỗi chiều thứ hai từ 6.30 đến 7 giờ trên đài Saigon, và trên 10 đài phụ ở các tỉnh trên toàn quốc; đó là chưa nói đến buổi phát-thanh của Nha Tuyên-úy Tin-Lành mỗi sáng Chúa-nhật từ 7.30 đến 8 giờ trên đài Quân-đội và Chương - trình

phát-thanh Tin-Lành bằng Việt-ngữ khá hấp - dẫn được truyền đi trên Đài Viễn-đông (Ma-ni-la), mỗi ngày 2 lần từ 6.30 đến 7 giờ sáng và 20 đến 21 giờ trên làn sóng ngắn 31 thước lẻ 5.

Đài Truyền - hình Việt - nam được thành-lập từ năm 1965, và Hội-thánh Tin-Lành Việt-Nam được mời dự phần lần đầu tiên vào Chương-trình lễ Giáng-sinh năm 1968. Nhưng mãi đến cuối năm 1969 chương-trình TÌNH-THƯƠNG của Hội-thánh mới ra mắt khán-giả đều đều mỗi tháng một lần, và Ủy-ban Truyền-hình (kiêm Truyền-thanh) của Hội-thánh Tin-Lành Việt-nam được thành-lập do Mục-sư Nguyễn-nam-Hải làm Trưởng-ban.

Vì Truyền-hình là một môn quá mới-mẻ đối với Hội-thánh chúng ta, nên Hội-thánh đã cử Mục-sư Nguyễn-nam-Hải đi du-học về khoa Truyền-hình tại Đại-học-đường Columbia (Chicago); đồng thời ông Hải cũng học về khoa Truyền-thanh tại trường Kinh-thánh Moody.

Trong khi chờ đợi ông Mục-sư Nguyễn-nam-Hải trở về (sau hai năm du-học), Hội-thánh đã cử

một phái-đoàn gồm có Mục-sư Phạm - văn - Năm, Trưởng - ban Truyền-thanh Truyền-hình, Mục-sư Nguyễn-son-Hà, Thư-ký, ông Nguyễn-hữu-Ái, phụ-trách về phần thánh-nhạc, ông Nguyễn-văn-Vạn, phụ-tá Trưởng-ban và Giáo-sĩ J. Livingston đi Đài-loan và Hong-kong để nghiên-cứu về hai môn Truyền-thanh và Truyền - hình, đặc-biệt là Truyền-hình. Mọi phí tổn đều do Hội Truyền-giáo đài-thọ. Phái-đoàn đã qua đến thủ-đô Đài-bắc vào 9.30 tối thứ ba 21-3-1972 và đã được bà Doris Brougham, Phó Giám-đốc Trung-tâm Truyền-thanh và Truyền-hình Hải-ngoại (Overseas Radio and Television Inc.) ra tiếp đón tận phi-trường và đưa về lưu-trú tại khách-sạn Roma (về sau dời qua khách-sạn Empress).

Trung-tâm Truyền-thanh và Truyền-hình Hải-ngoại là một Trung-tâm hoàn-toàn của Tin-Lành do Kỹ-sư Leland Haggerty làm Giám-đốc và bà Dosis Brougham, một giáo-sĩ đã học Thần-đạo tại trường Nyack của Hội Truyền-giáo Phúc-âm Liên-hiệp

Phái-đoàn chụp trước Đài Truyền-thanh và Truyền-hình Đài-Bắc.

và cũng đã từng dạy âm-nhạc tại nhiều Viện Đại-học làm Phó Giám-đốc. Trung-tâm choán một diện-tích độ năm mẫu đất, và ngôi nhà tròn nguyên là cả căn trại trong một Hội-chợ ở Mỹ đã được Kỹ-sư Haggerty mua và biến-cải lại thành một Trung-tâm Truyền-thanh Truyền - hình rất đẹp, chung quanh là các phòng ấn-loát báo-chí, thư-viện, nhạc, phim, băng ký-âm, đĩa hát, phòng giấy,

(coi tiếp trang 43)

Tình khúc thứ nhất

Xin cất tiếng hoan ca cùng khắp chốn
Khen ngợi tình yêu nhân ái Jêsus
Vào buổi sáng vui tươi mùa nắng ấm
Hay đêm đông cô quạnh chốn lao tù.

Xin lớn tiếng ngợi ca tình Cứu Chúa
Như trào tuôn vì tràn ngập tâm tư
Cho vang vọng khắp ngàn xa đời núi
Đầy không gian và át tiếng thời gian.

Hãy hát lên ái-tình không cương-giới
Vượt tình yêu nhân thế vẫn tự-hào
Sâu-xa hơn đáy biển sóng trùng khơi
Nào hát lên ! những tâm hồn yêu Chúa.

Xin đừng để tâm tư đầy úy - mi
Cất tiếng ca những ca khúc tràn gian
Tình thấp thỏm, mơ hồ đầy tuyệt-vọng
Như tiếng than, tiếng cầu cứu hoang mang.

Xin dâng Chúa Thiên đài đây tất cả
Thân hồn linh vĩnh viễn ngợi ca Ngài
Xin ca tụng Jêsus, Thần vô đối
Ca khúc tình yêu Thiên Chúa muôn đời.

THANH MỸ Bảo Lộc

Bước đầu ăn năn

PHAN-TẤN-ÍCH — Tuy-Hòa

Viết tặng một người bạn vừa trở lại cùng Chúa.

MÀ N đêm vừa buông xuống, trời hôm nay trong xanh không một gợn mây, thấp-thoảng trên vòm không gian bao la, một vài vì sao lạc-loài như đang di-động. Quang vẫn bước trên con lộ buồn không một bóng người qua lại. Đã hơn một tháng nay chàng thường lang thang một mình trên con đường tối sau giờ cầu-nguyện. Không hiểu một sức mạnh vô-hình nào đã đưa chàng trở về cái chân-lý thiện-mỹ mà chàng chưa một lần nghĩ đến.

Sau những ngày tháng say mèm bên men rượu, sau những đêm vui

đầu trong quán Ca-phê đến quá giờ giới-nghiêm với những đồng tiền kiếm được bằng hành động của một kẻ bất lương hay nói rõ hơn là một tên du-đăng. Phải! Quang đã bắt đầu thoát ly gia-đình từ năm 16 tuổi, với cái nghề có sẵn trong tay đã nuôi chàng dần dần lớn lên trong bóng tối truy-lạc cuồng vội thụ hưởng với những lớp người đồng-nghiệp. Quang lao đầu vào cuộc sống sa đọa bởi một nỗi giản-dị là gia-đình nghèo, không đủ cung cấp những nhu cầu vô-lỗi theo ý thích của chàng và phụ-họa vào đó là xã-hội càng

ngày càng suy-đời, đã hấp-thụ nền văn minh hiện đại từ Tây-phương đổ xô vào mà tuổi trẻ thì dễ bị sa-đọa. Chính những «mốt» mới của thời-trang đã đưa hàng loạt những người trẻ vào vùng tội-lỗi mà họ không hề biết đến. Một trong số đó chính là Quang. Quang sống không có một lý-tưởng một nề nếp nào-mà chỉ biết sống cuồng vội vô gia-đình, không cần biết đến tương lai, giá như có một giây phút nào nghĩ đến thì tương lai của những thằng người như chàng chỉ là cướp bóc, là nhà tù, là trại tế-bần v.v... Vì bọn chàng là những người đang sống ngoài vòng pháp-luật. Có gì đau buồn hơn khi một linh-hồn chỉ biết sống có hiện-tại mà không biết một chút gì ở ngày mai trong khi đời sống hiện tại lại gieo rắc đầy tội-lỗi.

Quang đi thật chậm, đôi mắt soi bói như đang tìm kiếm chờ đợi một cái gì, bỗng chàng khựng lại vì đầu con hẻm sau cửa nhà thờ vừa có dáng người đi ra. Không hiểu đó là phản ứng tự nhiên hay kinh-nghiệm của một con người ra đời quá sớm, phải tự tìm kế sinh sống như chàng. Quang lẹ-làng nhảy lùi ngồi im

sau bóng tối chờ đợi. Người thanh niên vẫn vô tình bước thong thả mà không ngờ có kẻ đang rình-rập mình. Bỗng Quang từ trong nhảy bổ ra, con dao bấm trong tay bật lên một tiếng «kắc» khô-khan rồi khoa nhẹ con dao kề sát vào cổ. Người thanh-niên quá sợ hãi nói không ra tiếng chỉ ấp-úng trong cổ. Quang dẫn mạnh từng tiếng :

— Lột gấp chiếc đồng-hồ trong tay ra.

Người thanh-niên lấp bắp.

— Đ..ê..tô..i..l..ộ..t..

Lấy xong chiếc đồng hồ bỏ vào túi, chàng ấn mạnh thêm lưỡi dao vào cổ, người thanh-niên nghe hơi lạnh của lưỡi thép chạy rần ở cổ mà thốt chẳng ra lời, Quang tiếp :

— Còn gì trong người lấy hết ra mau.

Người thanh-niên lúc này chỉ biết trả lời bằng cách van-lơn nhìn chàng như ngầm bảo sẽ đưa hết những gì anh ta có. Người thanh-niên run-run vói tay ra túi sau lưng đưa cho chàng cái bóp. Quang vẫn một tay giữ chặt con dao, một tay lục lọi trong chiếc bóp cũ rách, ngoài số giấy tờ còn

có một xấp tiền xếp nhỏ, chàng lấy và nhét vội vô túi. Người thanh niên vừa được chàng thả ra vẫn đứng yên sợ hãi không một hành động nào khác hơn.

Quang gắt : — Đi đi còn đứng đợi gì nữa, tố-cáo là bỏ mạng đấy con ạ.

Người thanh niên vừa thụt lùi vừa li-nhí trong miệng.

— Tiền ăn cơm mỗi tháng của tôi, ông lấy hết tháng này tôi nhịn đói đi học, nhà tôi ở xa...

Quang quắc mắt, chận đứng giọng nói người thanh-niên và lưỡi dao lại một lần nữa được dịp phô-trương cái ánh sáng lạnh toát của chất thép trong bóng tối. Người thanh niên vụt chạy không một lời cầu xin nào khác.

Quang đứng vịn tay lên hàng giầy thép gai trước cổng nhà thờ, nhìn bóng người thanh-niên khuất dần trong con hẻm. Bỗng chàng cười lên thật to rồi rút xấp tiền đến ngọn điện trước cổng ngồi đếm. Chỉ vòn vẹn 2 tờ 500đ.

Quang lầm bầm :

— Quái thật, hồi nãy hẳn bảo tiền ăn cơm tháng kia mà có lý nào thời buổi này hẳn lại đi ăn mỗi tháng 1.000đ rồi chàng lấy chiếc đồng-hồ ra xem, chiếc đồng hồ cũ rích, mặt kính đã sờn nhiều chỗ. Bên trong mặt có màu xanh rì Quang đứng suy nghĩ : Hẳn là học trò, nghèo gì mà đến nỗi ăn cơm mỗi tháng một ngàn. Thời buổi này vật giá leo thang cơm mỗi tháng 3.000 không có chỗ ăn, hưởng chi 1.000 đối với Quang chỉ vài châu cà-phê thuốc lá là hết sạch. Bỗng dưng chàng nghe một chút hối hận vừa len nhẹ vào hồn. Chàng thấy tội nghiệp người thanh niên lúc nãy, một cái gì vừa đập nhẹ vào lòng chàng. Quang nghe như giọng khàn-khoản của người thanh-niên còn thoảng bên tai. «Đó là tiền cơm của tôi, ông lấy hết tháng này tôi nhịn...»

Trí óc chàng như vừa bị một sức mạnh vô-hình nào dày vò dữ dội, từ lúc ra đời đến giờ chàng đã làm nhiều việc tàn-nhẫn hơn nữa, chẳng hạn như cầm dao giết chết một người đê cướp tiền mà chàng vẫn chai đá trước thi hài vừa ngã xuống, khi thủ-phạm chính là chàng, nhưng chỉ có lần này Quang tự đứng nghe lòng mình đòi lạ. Chàng đang phân vân suy nghĩ thì từ trong nhà thờ có tiếng người cầu nguyện vọng ra : «Lạy Jêsus, Ngài là Đấng Cứu thế của nhân loại, xin Ngài hãy lấy dòng huyết của Ngài để đổ ra trên thập-tự-giá mà rửa đi những vết nhơ tội-lỗi mắc phải của chúng con. Xin Ngài cũng dùng quyền-năng của Ngài mà cảm-hoá những linh-hồn đang sa-đọa... ». Tiếng cầu nguyện mỗi lúc một thấp dần chàng nghe êm-đềm như vừa có những giọt sữa mát đang thấm vào lòng.. Quang đứng lặng người một hồi lâu rồi bước ra về. Không biết đêm nay chàng về đâu ?...

Rồi từ hôm đó trở đi chàng thường đến nhà thờ trong những buổi giảng đạo của một vị mục-sư trẻ và hình như chàng đã nhận-

thức được tội lỗi của mình. Có lẽ Thánh-Linh của Chúa đã gieo vào lòng chàng một niềm tin mới. Quang bỗng mơ đến tương-lai, chàng thấy bước đường trên quãng đời còn lại đầy sáng sủa, Quang quên hẳn cái quá-khứ tội lỗi của chàng.

Đêm nay cũng như những đêm qua, chàng đi đến nhà thờ cầu nguyện. Chàng bắt đầu nhận diện cuộc sống hiện-thời của mình có lý-tưởng rực hào-quang ngoài sức tưởng-tượng của chàng. Bây giờ chàng là một con «chiên» ngoan của Chúa.

Đêm nay sau giờ cầu-nguyện chàng trở lại con đường cũ, con đường còn hằn sâu vết-tích tội-lỗi hôm nào, chàng cúi đầu cầu nguyện cùng Đấng Christ xin Ngài hãy nới rộng vòng tay nhân-tử và dùng quyền năng cao-cả, xóa sạch những dấu-tích tội-lỗi nhuộm nhơ ấy và chàng đã thật sự ăn-năn trong bước đầu trở về cùng Chúa.

Mưa vào đời

M U A lại đến mang theo nỗi buồn cho thành phố này.

Mưa vào đời, mưa xuống lòng tôi... Những hạt mưa thấm ướt lối về, trắng xóa dòng sông. Những hạt mưa khơi nguồn cho những ngày mưa cũ.

Mùa mưa đến, mang về cho tôi nhiều kỷ niệm. Những kỷ niệm tưởng đã quên đi, nay vụt hiện về khi thấy dáng mây đen cùng bầu trời xuống thấp.

Mùa mưa xưa, tuổi ấu thơ đã cho tôi biết đau khổ tột cùng, khi phải chia lìa tình anh em thắm thiết. Mùa mưa năm nào cũng đã cùng tôi lưu luyến biệt ly mái trường, giã từ cuộc đời vô tư áo trắng.

Mùa mưa của đau buồn, của thương nhớ, nhưng tôi vẫn yêu mùa mưa, yêu những cơn dưng lạnh vắng, yêu cả những lá cây rơi rụng ngoài sân. Không phải tôi muốn sống về dĩ vãng, sống cho kỷ

niệm. Nhưng một chiều mưa năm ấy, Cứu Chúa Jêsus yêu dấu đã đến với tôi. Ngài như một tia chớp lóe vào lòng tôi và ngự ở đó mãi. Tình yêu Chúa thấm thiết trong tôi, tôi yêu Ngài vì Chúa yêu tôi nhiều lắm, nhiều hơn những hạt mưa thấm nhuần mặt đất, mang nhiều tốt tươi cho cây cỏ.

Tôi chỉ là một loài cỏ đơn sơ, âm thầm sống giữa vườn hoa xinh đẹp.- Nhưng tôi bằng lòng với cuộc sống

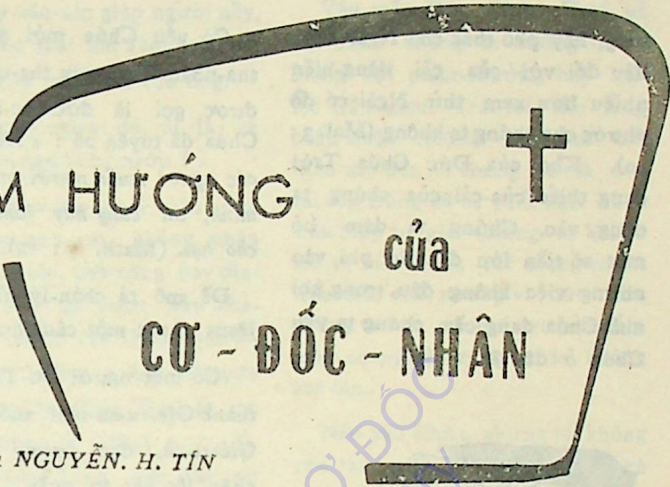
hiện tại, vì nhờ Chúa mà loài cỏ này sống có ý nghĩa, với niềm hy vọng tuyệt vời, ở một ngày mai được sum vầy cùng Chúa.

Hôm nay trời lại mưa, nhưng mưa rơi nhẹ nhẹ. Đi trong mưa, tôi hình dung nét mặt nhân từ của Chúa Jêsus trên thập tự. Vì tội tôi mà Ngài dẫm máu đào. Mưa rơi ướt mặt tôi. Nhớ lại sự hy sinh của Chúa, môi tôi mặn đi.

THU TÍM

Thiếu-nhi diễn kịch lịch sử Sơn-Tinh và Thủy-Tinh trong giờ giải trí cuộc cắm trại toàn quốc 18-20/3/72 tại Trung-tâm Truyền-đạo thiếu-nhi.

TÂM HƯỚNG

của

CƠ - ĐỐC - NHÂN

Bài của NGUYỄN. H. TÍN

JÊSUS đã tóm-tắt luật chính yếu của Cơ-đốc-nhân như sau :

“ *Người hãy hết lòng, hết linh hồn, hết ý mà yêu mến Chúa là Đức Chúa Trời người... Người hãy yêu kẻ lân-cận như mình.* ” (Math. 22 : 37-39) xin xem thêm trong Phục. 6 : 5 và Lê-vi 19 : 18.

Bởi đó, tâm - hướng Cơ - đốc nhân được qui định qua sự kính mến Chúa không chút hạn-chế với mọi khả - năng sẵn có, còn điều răn thứ hai chỉ là kết-quả tất-nhiên khi đã vâng giữ trọn điều răn thứ nhất “ *Người hãy yêu kẻ lân cận như mình.* ” Nếu bảo tôi thật lòng yêu mến Chúa, nhưng

không thể yêu tha nhân, ấy là tội giả dối.

Đối với Phao-lô, hai nguyên-tắc trên được áp dụng triệt - đề trong suốt cuộc đời của ông. Dù gian khổ, ông vẫn không bỏ Chúa, dù cho người tìm cách hại, ông vẫn nói về sự cứu rỗi cho họ.

Phao-lô đã yêu mến Chúa và đã tin cậy ở Ngài, nghĩa là Ông phải chấp-nhận lời Ngài truyền dạy và thực thi nó. Chúng ta có thể nói : Tôi yêu Chúa, tôi yêu Chúa mà chối bỏ các mạng lệnh của Ngài. Ngài muốn chúng ta phải hầu việc nhiều hơn — cả sức lực lẫn tiền tài. Đối với đời

sống, hãy phó thác cho Ngài định liệu đối với của cải, dâng-hiến nhiều hơn xem thử Ngài có đủ phước cho chúng ta không (Mal. 3 : 10). Kho của Đức Chúa Trời đang thiếu của-cải của chúng ta dâng vào. Chúng ta dám bỏ một số tiền lớn để tiêu phí vào những việc không đâu, trong khi nhà Chúa đang cần, chúng ta yêu Chúa ở đâu ?

Mỗi Cơ - đốc nhân hãy chấp nhận lời Chúa truyền dạy. Có hành-động như vậy mới phù hợp với cuộc đời hoàn-toàn phục-tùng Đấng Christ. Thái-độ sống như vậy, chúng ta gọi là ĐỨC-TIN bao - hàm quyết tâm từng-phục dẫu phải bỏ mình nếu cần. Đức tin được khơi nguồn trong lòng người tín đồ Đấng Christ do Thánh-Linh để được sức mạnh hành động.

Có yêu Chúa mới yêu được tha-nhân. Tình-yêu tha-nhân cũng được gọi là đức-bác-ái. Cứu-Chúa đã tuyên bố : « Hễ ai muốn người ta làm cho mình, thì cũng hãy làm điều đó cho họ. (Math. 7 : 12).

Đề mô tả chân-lý này, Chúa Jêsus thuật một câu chuyện.

« Có một người Do-Thái đi từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Giê-ri-cô, dọc đường bị cướp chặn, lột hết áo quần, đánh đập tàn nhẫn rồi bỏ nằm dờ sống, dờ chết bên đường. Tình cờ, có một đạo sĩ Do-Thái cũng đi con đường, vị đó thấy người bị nạn thì tránh qua một bên và đi thẳng. Một tu sĩ Do Thái khác đi qua, cũng trông thấy rồi bỏ đi. Nhưng có một người ngoại quốc du lịch ngang qua, thấy người ấy và động lòng thương xót, dừng lại, lấy dầu băng bó các vết thương, xong chở người ấy trên lưng con vật mình đang cỡi, đưa đến nhà quán sấn-sóc cẩn-thận. Hôm sau, ông lấy một số tiền trao cho vị chủ quán và ân cần bảo :

« — Hãy săn-sóc giúp người này, cho tôi, nếu phải tốn kém hơn, khi trở về tôi sẽ trả thêm cho ông.

« Trong ba người đó, ai là kẻ gạn gủi với người bị cướp ? »

Chúa Jêsus dạy phải yêu mọi người như anh em, không phân biệt chủng-tộc, khả-năng hay địa-vị. Tình yêu ấy vượt hẳn khả-năng tự nhiên của lòng người. Thế nhưng « chúng ta hãy yêu mến lẫn nhau vì Đức Chúa Trời là sự Yêu Thương » (I Giăng 4 : 7, 8). Chính Thánh-Linh làm này nở đức Bác Ái trong lòng Cơ-Đốc nhân để có thể yêu thương những người thấp hèn và nghèo khó hơn.

Yêu mến Đức Chúa Trời và tha-nhân chúng ta không có ý mong đợi phần-thưởng hay lợi-lộc trần gian. Trái lại, sẵn sàng chấp nhận những khổ đau bất thần xảy đến vì chúng ta là con cái của Đấng đã bị chết khổ nhục trên thập tự giá. Chúng ta khiêm tốn vì biết mình rất mong-manh trên trần thế, nhưng vì đức tin, chúng ta biết mình được bảo đảm một cơ-nghiệp vững chắc không suy tàn.

Nếu yêu Chúa, nhưng tôi không yêu tha nhân, tôi chưa thật có một tâm hướng của Cơ-đốc-nhân.

TY MIN

Bình-Hòa-Phước

Phái đoàn đến thăm trại tại Trung-tâm Truyền đạo thiếu-nhi từ
18-20/3/1972

NÓI VỚI BAN :

Quyền năng Tin Lành cứu mọi kẻ tin...

Tháng 5 năm 1972

Bạn thân,

Chắc hẳn chúng ta không khỏi ngạc nhiên về số năng lực tiềm ẩn trong cõi thiên-nhiên. Con người từ thời-đại nguyên-thủy đã bắt đầu dùng sức va chạm của đá để lấy lửa cho nhu-cầu hằng ngày, dùng sức mạnh của gió để làm chạy những cánh quạt của chiếc máy xay thô sơ, hay dẫn nước vào cánh đồng khô hạn. Và cứ theo thời gian, nhân loại lần lượt tìm thấy nhiều thứ năng lực mới mẻ và hữu hiệu hơn. Sức mạnh của hơi nước áp-dụng trong ngành hỏa xa và hàng hải dường như bị lỗi thời. Ngày nay người ta chú ý đến sức mạnh của điện tử, nguyên tử... Với thứ năng lực vượt bậc này đã cải tiến cho con người được những gì?

Bức tranh tàn diệt bi-thảm của hai quả bom nguyên-tử đầu tiên trong cuộc thế chiến vừa qua, vẫn còn in sâu trong tiềm thức nhân-loại ! Ngày nay, chúng ta thường nghe nhan nhản bên tai, lời hứa hẹn tốt đẹp của các nhà chánh khách thế giới « nguyên tử phụng sự hòa bình ». Chúng ta không phủ-nhận những áp-dụng

công-hiệu của nguyên tử lực trong lãnh vực cải-tiến mức sống vật chất con người chống lại bệnh tật, nghèo đói, nhưng đây chưa phải là công cuộc cải thiện toàn diện con người. Thế giới này sẽ có hòa bình thực sự chăng, khi mà con người vẫn còn mang tâm tánh bất chánh?

Nhưng bạn, có một quyền lực thắng vượt hơn cả sức mạnh của nguyên tử, tác dụng sâu xa trong việc cải biến người bất nghĩa trở thành người công-nghĩa. Đó là quyền năng Tin-Lành, quyền năng siêu việt của Thượng-Đế. Nhà truyền giáo Phao-Lô đã mạnh dạn tuyên bố quyền-năng ấy với đế-quốc hùng mạnh La-mã ngày xưa, cũng như với thời-đại không-gian của chúng ta hôm nay: «Thật vậy, tôi không hề thẹn về Tin-Lành đâu, vì là quyền-năng của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin... vì trong Tin Lành này có bày tỏ sự công nghĩa của Đức Chúa Trời, bởi đức tin mà được, lại dẫn đến đức tin nữa như có chép rằng: « người công nghĩa sẽ sống bởi đức-tin.» (Rôma 1 : 16, 17).

Kỳ diệu thay quyền năng của Tin-Lành! Quyền năng này không đến với bạn như một áp lực đe-dọa, hay như tiếng nổ tận diệt của bom, nhưng đến với bạn cách êm dịu qua lời của Thượng Đế, xuyên thấu mọi ý-tưởng làm tan vỡ tấm lòng gian-ác cứng cỏi, khiến bạn nhận thấy địa-vị bất nghĩa, và đưa tay đức-tin tiếp nhận địa-vị công nghĩa mà Thượng Đế hứa ban cho bạn qua sự chết chuộc tội của Con Ngài.

Thật vậy, Kinh Thánh quả quyết phán: « Vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, (Rô-ma 3: 23). Và cứ theo luật đạo-đức của Thượng Đế, con người chắc sẽ đi vào sự đoán phạt đời đời: « Theo như đã-định cho loài người phải chết một lần rồi chịu phán xét.» (Hêb. 9: 27). Nhưng trong tình yêu vô hạn, Thượng Đế đã ban ân điển để xưng nghĩa cho tội nhân nào tin đến của lễ chuộc tội của Cứu Chúa Giê-Xu:

«Và nhờ ân-diên Ngài mà họ được xưng nghĩa nhưng không bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jêsus Christ.» (Rôma 3 : 24).

Đây là «Tin Lành xưng nghĩa bởi Đức-Tin» mà tôi hân hạnh mang đến bạn. Tin Lành này không đến với bạn bằng lời nói suông, nhưng với tất cả quyền năng của Thần-Linh Thượng-Đế như thánh Phao-Lô đã chứng quyết rằng : «Và đạo Tin-Lành chúng tôi đã rao truyền cho anh em không những bằng lời nói thôi, nhưng cũng bằng quyền phép Đức Thánh Linh và sức mạnh của tin quyết nữa.» (I Tês 1 : 5).

Chắc bạn không lạ gì thánh Augustin, người đã được đổi mới cách lạ lùng bởi quyền năng của Tin-Lành. Qua những ngày truy lục và tuyệt vọng ở kinh-thành La-Mã, sau cùng Augustin bắt gặp lời của Thượng-Đế và lòng ông tan vỡ. Trong quyển «Xưng Tội», Augustin thuật lại rằng «... nước mắt tôi như dòng thác, khi tôi nghe đến sứ mạng Thiên-thượng tuyên bảo tôi mở quyền Kinh-Thánh và đọc khúc sách mà tôi sắp mở ra.» Trong từng trải về sự giải cứu khỏi cuộc sống sa-đọa đê bước vào con đường thánh thiện Augustin đã chứng thực bằng câu Kinh-Thánh này : «Và Đức Chúa Trời bởi quyền lực cảm động trong chúng ta, có thể làm trời hơn vô cùng mọi việc chúng ta cầu xin hoặc suy-tưởng.» (Êph. 3 : 20). Và trên mặt báo Rạng Đông này, bạn đã bắt gặp nhiều chứng thực sống về quyền năng của Tin Lành trong sự thay đổi tâm lòng gian-ác của con người cách diệu kỳ !

Bạn thân, không có tội nhân tội cùng nào của trần-gian mà Tin Lành không có đủ quyền năng biến cải, nhưng Tin Lành sẽ không tác-dụng hữu hiệu trong cõi lòng vô tín, vì «quyền năng của Tin-Lành để cứu mọi kẻ tin». Thượng-Đế với quyền tuyệt-đối và vô-hạn, nhưng lại không cưỡng ép đến quyền tự-do lựa chọn của con người trong sự vâng phục ý Ngài. Kia, Thượng Đế đang đứng

trước cửa tâm bạn, Ngài gọi bạn, Ngài chờ ở bạn một sự hưởng ứng tình-nguyện của lòng bạn qua ngưỡng cửa của niềm tin. Ngài sẽ ngự vào lòng bạn với tất cả quyền năng siêu-việt, để biến đổi và tái tạo bạn trở thành con người mới trong sự « công nghĩa và thánh thiện » và ban cho bạn sự sống vĩnh-cửu. Xin bạn hãy mau mở lòng tin hưởng ứng lời gọi của Thượng-Đế, chắc rằng quyền năng của Tin Lành sẽ tác động cách phi-thường trên cuộc đời bi thương của bạn. Đây lời của Thượng-Đế gọi bạn : « Đức Giê-hô-va phán : Bây giờ hãy đến cho chúng ta biện luận cùng nhau. Dầu tội các ngươi như hồng điều, sẽ trở nên trắng như tuyết... Kẻ ác khá bỏ đường mình, người bất nghĩa khá bỏ các ý-tưởng ; hãy trở lại cùng Đức Giê-hô-va, Ngài sẽ thương xót cho, hãy đến cùng Đức Chúa Trời chúng ta, vì Ngài tha thứ đời dào.» (Êsai. 1 : 18 ; 55 : 7).

Mong gặp bạn trong tình yêu Cơ Đốc

THÀNH TÂM

THẺ-LỆ MUA BÁO

Giá tiền mua báo kể cả cước-phí như sau :

Mỗi tập	40đ
Một năm	400đ

Có thể trả tiền báo bằng tem (cò) hay Bưu-phiếu gửi cho :

MỤC-SƯ LƯU-VĂN-MÃO

Quản-ly RẠNG-ĐÔNG, hộp thư 329 Saigon.

Xin đừng bỏ tiền trong bao thư vì rất có thể mất.

XIN LƯU Ý : Quý độc-giả mua báo R.Đ. gần đáo hạn, nếu còn tiếp tục mua, xin vui lòng cho Ty Quản-ly biết ngay, để chúng tôi lập danh-sách gửi tiếp tục đến quý vị.

Đ Ộ C

THỌ AI

Nguyễn-thị Quỳnh-Như

Bình-hòa-Phước

KH I tiếng ve sầu đã bắt đầu rộn-rã ngân vang bài ca già biệt của học trò, trên muôn cành cây, dưới bầu trời xanh dịu vợi và chan hòa nắng gay gắt, ấy là lúc mà em về thăm anh.

Năm nay mùa thi đến với em, em về ôn bài vở ở nơi rừng núi Khe-sanh, lòng em phấn khởi, em hy vọng tràn trề: "minh sẽ đậu" nào ngờ, vâng anh ơi! Sống ở đời nào ai học trước chữ ngờ!...

Em đau đớn nhìn vào hư vô, nước mắt em tuôn ràn rụa. Em biết anh không cho mắt em vương lệ anh đã an ủi em: Hãy cầu xin Chúa an ủi em, em chớ nên buồn nản nhiều, hãy nhờ cậy Chúa

đi em. Nhưng em vẫn cứ khóc, nụ cười hình như không còn nữa. Đôi mắt ngày xưa đã buồn, nay lại buồn thêm, em bắt đầu oán trách tại sao đời em gặp nhiều thử thách như thế? Má em về với Chúa để em bơ vơ nơi trần thế, cuộc sống hàng ngày em lại phải chịu thua sút từ vật chất đến tinh thần, hầu như không ai hiểu cho em, thương hại em, rồi bây giờ... chào ơi! em lại buồn vì hỏng thi. Em ước mơ một giấc ngủ, ngủ không bao giờ trở dậy nữa.

Có lắm chiều hè ở Khe sanh, những tảng mây tím đi lang thang

thang tư lự, bầu trời u ám như màu tang bao trùm cảnh vật, em thần thờ nhớ về anh. Em cầu xin Chúa giúp cho em vui đi bao nỗi buồn. Trong hiện tại em tiêu pha nỗi buồn vào những vần thơ, điệu nhạc...

Rồi em nhớ về anh, tình thương của anh đối với em như cơn gió lốc cuốn em vào một khoảng trời trong sáng vui tươi, nơi đó anh luôn an ủi em, tỏ bày tình yêu Thương để cho em nghe.

Anh ơi ! bây giờ Khe-sanh gió nhiều quá, làm sao em gửi bớt gió về cho anh, mà ở cố đô có nhiều gió không anh, Gió núi thổi nhẹ nhàng như hôn lên đôi má em, và gió thổi hiu hiu dịu mát đón những ánh trăng vàng nhẹ nhàng lan chảy xuống cảnh hoa kẽ lá.

Nói đến Khe-sanh người ta hình dung đến đồi núi, thác nước với những buổi chiều âm u, buổi sáng sương mù lạnh buốt, với những trái ngon vật lạ, những tách café nóng hổi thơm tho.

Nhớ lại mùa xuân vừa qua, em thấy tình xuân đẹp vô cùng, ý xuân thanh tú và hoa nở chim kêu,

cỏ non biêng biếc... nhưng riêng em thì em chưa đi vào mùa xuân, em thích sống với nội tâm hơn, nhiều người bảo em rằng hãy tìm một người yêu, dù họ xa cách, nhưng vì tình yêu sẽ cho ta một lẽ sống đề có đủ can-đảm kéo dài cuộc sống trầm lặng của đời người con gái, vì mười tám tuổi, nhiều người bảo đó là cái tuổi tập tành vào đời, nhiều thương lắm nhớ, xót xa băng khuâng lớn dần trong kỷ niệm ước mơ. Nhưng anh ạ ! riêng em : Bây giờ thì em chỉ biết yêu Chúa vì ngoài Chúa Jê-sus ra em không thấy có ai yêu em cả, ngoài Chúa ra em không thể yêu ai khác. Vì có Chúa Jê-sus là Cứu Chúa của em, Ngài an ủi em, trong cơn buồn nản, em có Chúa thông cảm em, yêu em. Vì Ngài yêu em nên đã phó chính mình Ngài vì em...

Anh ! Đến nay đã sáu năm qua rồi, bây giờ ngồi nghĩ lại, em thấy Chúa yêu em nhiều vô kể và em có thể đồng thanh với tác giả Thi Thiên 116 câu 12 «tôi sẽ lấy gì báo đáp Đức Giê-hô-va về các ơn lành mà Ngài đã ban cho tôi». Thật vậy, ơn phước Chúa ban cho em trong sáu năm qua nhiều lắm không bút giấy nào kể cho xiết.

Ngày nay em không còn là một cô bé sầu buồn nữa, ngày nay em vui vẻ hân hoan, trong tình yêu Chúa, em được Chúa biến đổi hẳn con người em, em không còn buồn phiền, sầu muộn, thất vọng, không còn ít đức tin... Em đã trở thành một người hầu

việc Chúa, vui vẻ, tràn đầy hy vọng, em biết đặt trọn đức tin nơi Cứu Chúa Jê-sus Christ là Cứu Chúa của đời sống em.

Anh, em viết lên đây đôi dòng chữ này, ước mong của em là : nơi biên giới xa xôi nào đó anh sẽ đọc đề cùng chia sẻ niềm hân hoan với em và cùng dâng lên Ba ngôi Đức Chúa Trời lời ngợi khen yêu cả thể vô hạn lượng của Chúa đã thi thố trên đời sống em của anh và của cả những ai tin thờ Ngài.

Nguyện Chúa Ngài hằng ban phước dồi dào cho anh để anh có đủ linh ân cùng phước Chúa mà sống trong những ngày khó khăn này.

BÙI-THỊ QUỲNH-NHU

Bình hòa Phước

TRANG TUỔI HỒNG

Các em thân mến,

TRONG những lá thư trước, có lần chị đã nói với các em về việc đọc Sách đối với thiếu nhi. Hôm nay chị cũng muốn dành trang thư này để tiếp tục nhắc nhở các em về một bộ môn giải trí khác, đó là phim ảnh. Ciné, Tivi nói chung là phim ảnh, là một môn giải trí rất phổ thông và thịnh hành nhất hiện nay. Trừ những em sống ở những vùng thôn quê hẻo lánh, hầu hết các em đều đã có dịp xem phim hay tivi rồi phải không? Người ta phỏng tính trên thế giới hiện nay có tới 100 ngàn rạp xinê và 200 triệu máy Tivi. Xem thế các em đủ biết phim ảnh là một phương tiện giải trí được nhiều người ưa thích đến mức nào!

Nhưng những môn giải trí được nhiều người ưa chuộng không hẳn là những môn giải trí tốt đâu, trái lại lắm khi còn mang đến nhiều mối nguy hại nữa. Như khi xem phim mắt sẽ bị mỏi và rất dễ đưa đến những bệnh về mắt, thân thể bị tê liệt vì bị nhốt hàng giờ trong phòng tối ít cử động. Đó là cái hại về thể xác. Còn về đạo đức luân lý thì những cuốn phim ái tình thác loạn, gợi óc tò mò, đánh đá bản giết túi bụi sẽ gây ảnh hưởng không tốt, nhất là với lứa tuổi các em chưa đủ khôn ngoan và nghị lực nên dễ đồng hóa đưa đến những suy nghĩ và hành động sai lầm. Nói thế chị không có ý cho phim ảnh là hoàn toàn có hại đâu. Những loại phim khoa học, thẳng

cảnh, tôn giáo, chương trình đố vui đề học... chẳng những đề giải trí mà còn giúp cho người xem học hỏi, mở mang kiến thức nữa. Nhưng có điều những phim ảnh đó trong thời buổi bây giờ rất hiếm và không mấy đề ý đến.

Vì thế, đối với môn giải trí bằng phim ảnh chị muốn nhắc nhở các em hai điều : Trước hết là đừng bao giờ mê phim ảnh. Thứ đến là, khi cần giải trí, các em chỉ nên coi những phim ảnh lành mạnh, có tính cách giáo dục và điều cần nhất là phải được sự chỉ dẫn của các bậc phụ huynh, thầy giáo. Vì có những loại phim ảnh chỉ thích hợp cho người lớn mà lại có hại cho lứa tuổi các em. Do đó, các em phải thận trọng trong môn giải trí này. Chị mong các em đừng bao giờ ham giải trí hơn là ham học. Chúc các em vui luôn nhé ! Hẹn thư sau.

Thân mến,

GỚI THIỆU GIA ĐÌNH TUỔI HỒNG

Nguyễn thị Cúc Hoa
Đà Nẵng

Nguyễn văn Dũng
8 tuổi, Sài Gòn

Phan thị Anh
14 tuổi, Tân Thạch

CÁC EM VIẾT :

PHU'Ố'C

và

H Ồ A

— của em Phan-thị-Anh (Tân-thạch)

C Ó tiếng chân chạy rầm rầm lên cầu thang. Rồi tiếp theo là tiếng loảng xoảng của đồ đạc, tiếng gót giày đi lại vội vã, tiếng kéo ngăn tủ — rồi thì tiếng của bé Ái :

— Điều thứ tư ! Quyền bài học Trường Chúa nhật đâu rồi ! Mới đề đây hôm qua cơ mà ! Mẹ ơi, có lấy quyền Trường Chúa nhật của con không ?

— ... ???

— Anh Huy ơi, anh Huy ! Anh có mượn bài học Trường Chúa nhật của em không ? Vẫn yên lặng. Bé Ái chạy vội xuống cầu

thang với tiếng động thật chói tai. Mặt nhăn nhó, miệng luôn cắn nhẩn. trông áo quần và đầu cở cô bé thật bơ phờ và mệt mỏi. Ái tìm mẹ, tìm anh Huy, tìm chị Sen khắp nhà mà chẳng thấy ai. Vừa mệt, vừa tức, Ái ngồi bệt xuống đất, rồi bắt đầu mếu máo.

— Điều thứ năm ! Điều này mới thật là vô lý. Tại sao không có ai ở nhà hết vậy ? Khi này mới nghe tiếng radio ở đây kia mà ! Sực nhìn lên bàn ăn, Ái sững sờ một chút rồi sụ mặt xuống.

— Thứ sáu ! Me không hề dành cơm cho mình. Biết mà ! Me với anh Huy đâu còn thương Ái nữa. Cả Ba nữa, sao giờ này chưa thấy Ba về để ăn cơm với Ái ? Ai cũng ghét Ái hết á ! Hu... hu... hu...

Và rồi như không hề nén nỗi giận hờn, Ái khóc òa lên, tức tưởi. Từng giọt nước mắt lăn dần trên đôi má mịn màng, xuống miệng, xuống cổ. Đôi mắt to, đen hàng ngày đã đầm đầy nước mắt, và chiếc miệng chúm chím, xinh xinh trước đây vài phút giờ đã bị kéo xệch xuống theo từng tiếng nấc, thoát ra khỏi cổ. Căn phòng hình như nhỏ lại, nhỏ lại nữa, nhỏ lại hơn nữa, và Ái không thấy gì hơn ngoài màn lệ... Bỗng...

— Bé Ái ơi ! lấy hộ cuốn sách trên đầu tủ cho anh đi, rồi đem vô phòng cho anh nhá ! Ái nín bật, nghiêng đầu, lắng tai. Anh Huy trong phòng ? Tiếng anh ấy chứ ai ? Sao anh ấy lại im đi hả ? lạ quá ! Ái lầm bầm : điều thứ bảy... phải là thứ bảy, vì anh ấy là nguyên nhân của vụ khóc này, chắc chắn vậy.

Vừa bước vô tới cửa phòng, Ái đã thấy ngay anh Huy toét miệng ra vui vẻ :

— Bé Ái của anh khóc à ? sao thế ?

....

— Bé làm gì mà đếm điều hai, điều ba, điều bốn nghe ồn ào quá vậy ? Học bài hả ? Với về ẩm ức, bé Ái vội tức tưởi :

— Bé giận, bé ghét, bé tức thì bé đếm... coi có bao nhiêu điều trong ngày làm bé buồn... hôm nay, bé toàn là gặp...

— Gặp gì nữa ? Trông Ái không còn xinh và dễ thương chút nào nữa cả. Bé có biết rằng làm như vậy là xấu lắm không ? Người đời kia còn chăm làm việc tốt, việc thiện, để mong mỗi phước đức. Còn người trong Chúa thì phải vui mừng, hơn hờn để cảm ơn Ngài về những điều Ngài ban cho chúng ta. Nếu có đếm thì mình đếm ơn phước Chúa, đếm công ơn cha mẹ, tình thương của anh chị, của người chung quanh đối với mình. Ai như bé cứ chăm chú đến sự khổ bao giờ ?

— ... !!!

— Thí dụ như thế này hả Ái ! một : Ôn lớn mà Chúa ban cho chúng ta là Ba Mẹ còn sống, hai : đồ ăn, quần áo, tập vở được đầy đủ, ba : thầy cô ở trường học

và trường Chúa nhật dạy dỗ chúng ta, bốn : Chúng ta sống trong Chúa, năm : Chúa cho bé Ái được học giỏi, cô giáo cưng... vân vân và vân vân .. Rồi cứ mỗi ngày lại có nhiều ơn phước. 365 ngày thì có triệu triệu ơn phước. Ồ, anh đếm không hết, nhiều quá. Chúa cho anh, cho Ái nhiều quá.

Đến khi anh Huy ngừng nói, nhìn xuống, thì hai hàng lệ hối

hận trào ra khoe mắt Ái từ lúc nào. Anh Huy cảm động, kéo Ái vào lòng và dịu dàng :

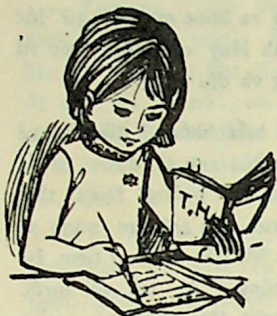
— Ái biết hông? điều vui vẻ thứ năm của anh là được bé Ái mang sách vào phòng. Điều thứ sáu là trưa nay anh em mình sẽ được Ba Mẹ dẫn đi ăn ở tiệm. Bé thích hông? Ái lau vội nước mắt, ngược lên nhìn anh, mỉm cười.

Hộp thư Tuổi hồng

- Em NGUYỄN THỊ CÚC HOA (Đà Nẵng) : Tại sao lại sợ viết văn? Không bao giờ chị cười văn của các em đâu. Đang đợi bài của em đó. Thương.
  - Em PHAN THỊ ANH : (Tân Thạch) : YD chỉ là biệt hiệu thôi Tên thật của chị quê làm, không dám nói với em đâu. Em hồ lý lịch của chị hơi nhiều đấy nhé. Cảm ơn lời hỏi thăm của em. Thương.
  - Em VŨ DOÃN : (Gia Định) : Đã nhận được " Thoát Khỏi Miệng Hùm" của em. Chị cũng đang nghiên cứu đề mở thêm mục "Nhạc Lý Căn Bản" trên trang TH. nhưng vì còn thiếu đất nên chưa thực hiện được. Chúc em vui. Mến.
  - Em PHAN ĐÌNH ĐỨC (Đà Nẵng) : Chị nhận Đức làm em của chị rồi đó. Có thắc mắc nào em cứ biên thư cho chị. Mến.
- NHẮN TIN CHUNG** : Em nào muốn kết bạn với các em khác trong Gia Định Tuổi Hồng có thể biên thư nhờ chị chuyển và giới thiệu với người bạn mà em muốn làm quen. Các em nhớ cho chị biết rõ địa chỉ, bút hiệu, tài năng, sở thích... để chị tiện giới thiệu. Thân mến.

Giải đáp

Ô CHỮ CON CHUỘT

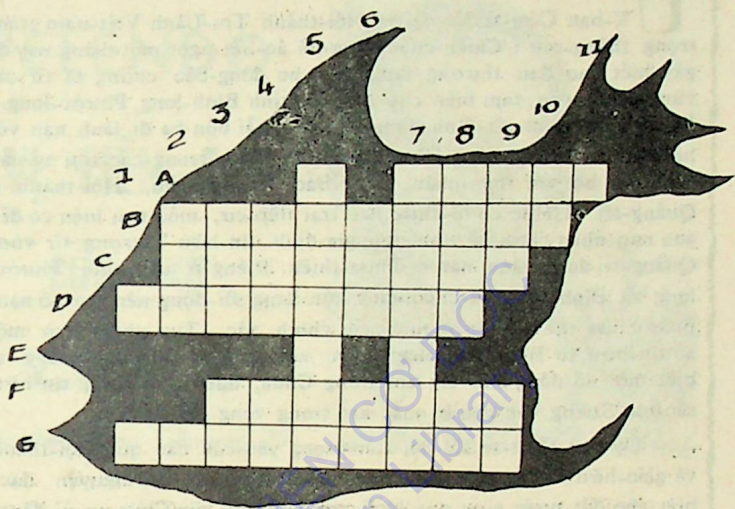
(của em CAM TÔNG Gia-định)

CÁC EM ĐÁP TRÚNG Ô CHỮ CON CHUỘT

Vũ Doãn (Gia Định), Nguyễn đình Hòa (Hội an), Võ thị Kiều Hạnh (Phú Thọ), Nguyễn xuân Huy (Hội An), Phan thị Anh (Tân Thạch), Trương thị Liễu (Sông Cầu), Nguyễn kỳ Phú (Đà Nẵng), Nguyễn hữu Dũng (Phan Rang), Nguyễn thị Ân (Phan Rang), Nguyễn thị Cúc Hoa (Đà Nẵng), Huỳnh Khương (Hội An), Phan minh Tuấn (Đà Nẵng).

Ô CHỮ CON CÁ

NGANG.— A. Lớn hơn em — một loại cây thường được dùng làm cây Nô-ên.

B. Quyền Sách ghi chép Lời Đức Chúa Trời.

C. Trang của các em.

D. Tên tờ báo có Trang Tuổi Hồng

E. Cái dù. — Trước H.

F. Nghĩa là Tin Tức Tốt Lành.

G. Tức là thưa chuyện với Đức Chúa Trời.

ĐỌC.— 1. Eo — Mẫu tự thứ ba.

2. KTA — Mẫu tự đầu

3. IUN — Có nghĩa là sửa đổi.

4. NOG — Tức là ăn.

5. Trẻ em

6. Con vật có tiếng nhất gan — Đồ dùng để đựng nước.

7. Đặc tính của trẻ em

8. Chịu thua.

9. Sinh ra cha mẹ. — Viết tắt tên một đảo lớn thuộc Trung hoa.

10. Anh hát.

11. Chữ đầu tên một vị thánh được Chúa Giêxu yêu thương nhất.

THÔNG-CÁO :

Ủy-ban Cứu-tế Xã-hội — Hội-thánh Tin-Lành Việt-nam trân-trọng thông-cáo : Chiến-cuộc bùng-nổ ác-liệt ngót một tháng nay đã gây biết bao đau thương tang tóc cho đồng-bào chúng ta từ các vùng hỏa-tuyên, tam biên cho đến các tỉnh Bình-long, Phước-long... Hằng trăm ngàn gia-đình đồng-bào đã phải bôn-ba đi lánh nạn với hai bàn tay trắng, sống chen-chúc thiếu-thốn trong các trại ty-nạn hoặc tạm bợ với thân-nhân. Tại Bắc Trung-phần, Hội-thánh ở Quảng-trị và Huế có tổ-chức hai trại tiếp-cứ, mỗi trại hiện có đến 300 nạn nhân chưa kể hơn 100 gia-đình tín-hữu Thượng từ vùng Quảng-trị đang lánh nạn ở Thừa-thiên. Riêng ở các tỉnh Phước-long và Bình-long, vì chiến-cuộc còn đang sôi-động nên con số nạn nhân chưa thể biết được một cách chính xác. Tuy nhiên nhờ một số tín-hữu từ Bình-long chạy được xuống Bình-dương, chúng ta biết một số đồng anh chị em trong Chúa, nhưt là những tín-hữu sắc-tộc Stiêng vẫn còn bị mắc kẹt trong vòng lửa đạn.

Ủy-ban Cứu-tế Xã-hội trân-trọng yêu-cầu các quý Hội-thánh và giáo-hữu ở Việt-nam cũng như hải-ngoại : 1) cầu-nguyện đặc-biệt cho đất nước sớm qua khỏi cơn đau-khờ, xin Chúa an-ủi đồng-bào chúng ta, kể cả những gia-đình tử-si và các anh em thương bệnh binh ; 2) xin tổ-chức một cuộc lạc-quyên rộng-rãi cả tiền bạc lẫn cứu-phẩm như quần áo, thuốc men, gởi về cho Thủ-quỹ của Ban là Ông NGUYỄN-SỸ-BĂNG, số 98, đường Lê-quốc-Hưng, Saigon 4, hoặc những tín-hữu trong khu-vực Saigon, nếu tiện xin cứ liên-lạc với Ông Trưởng-ban có mặt thường-trực tại Văn-phòng Tổng-liên hội, số 155 Trần-hưng-Đạo, Saigon, đề Ủy-ban chúng tôi có thể lo cứu-trợ khẩn-cấp cho những nạn-nhân chiến-cuộc.

Nguyện Chúa ban phước lại dồi-dào trên qui-vị đúng như lời Ngài đã phán hứa trong Ga-la-ti 6 : 9-10.

Saigon, ngày 20 tháng 4 năm 1972

Nay kính cáo,

T.M. Ủy-ban Cứu-tế Xã-hội
Hội-Thánh Tin-Lành Việt-nam
Trưởng-ban.

NGUYỄN-VĂN-VẠN

PELENDO

VỊ TIÊN - TRI

của xứ

CONGO

(Tiếp theo Rạng Đông số 79)

PELENDO — Cùng những người đang chọn chàng để phục vụ cho Ngài. Vào khoảng thượng tuần tháng giêng năm 1927 Pelendo tham dự một buổi nhóm rất lớn tổ chức tại buôn Sanguma. Diện giả là giáo sĩ « Tindele », chàng đã gặp và biết ông vài tuần lễ trước đó ở Tandala. Lời của ông giảng giống như những hạt giống gieo vào lòng đất màu mỡ đã được vun xới, sửa soạn từ lâu. Lời của Thượng-đế thấm nhập và ẩn sâu tận đáy linh hồn của chàng.

— Minh phải làm gì đây ?
tiếng nói nức nở phát xuất từ đáy lòng Pelendo mỗi khi chàng suy nghĩ đến bài giảng vừa qua. Những lời đó sao cứ theo ám ảnh mình suốt ngày đêm. Khi đi ngủ, tiếng nói vẫn ở đó, thì thầm một bên. Minh thức giấc hàng giờ trong đêm mà không sao quên được.

Ôi ! Ma quỷ đã xui khiến mình làm tên nô lệ cho lưu linh, mình muốn thoát ly ngay bây giờ.

nhưng ở đâu, làm sao tìm được sự minh mẫn cho tâm hồn và nghị lực đề thăng được ma men?

Và như thế suốt mấy hôm liền. Thượng đế cáo trách lòng chàng. Cuối cùng Pelendo đã gặp chính Chúa y như những tiên tri ngày xưa trong Kinh Thánh.

Tháng Giêng dần dà trôi qua, vào một buổi chiều thứ Tư. Mọi hoạt động trong ngày tạm ngừng sau khi mọi người trong khu tụ họp lại như thường lệ để nhóm cầu nguyện. Pelendo và tất cả các nhân công đều có mặt ở đó. Nhưng sao chiều nay chàng nóng lòng muốn về ngay. Chàng không thể nán lại để dự cho xong buổi nhóm với các bạn nữa. Chàng bước hối hả trên con đường mòn dẫn vào rừng sồi kể bên miêng vườn vừa mới khai khẩn của chàng.

Nhựa sồi đã ủ đúng ba ngày, chắc giờ đã lên men. Pelendo rất hài lòng, khi nhìn ba cái vại bằng đất, rượu ủ trong đó đã lên men tận miệng. Chàng tước vôi một lá sồi lớn cuộn lại làm cái cốc rồi múc rượu trong mỗi vại uống thử, Pelendo đâu có ngờ đây là những cốc rượu cuối cùng đề từ đây chàng sẽ già từ ma men mãi mãi.

Những tia nắng vùng nhiệt đới đã khuất bóng. Sương đêm bắt đầu rơi ngoài bia rừng. Pelendo cất bước về nhà. Cảm thấy lạnh chàng vôi tìm đến bên ống lửa đang cháy trong nhà để sưởi cho ấm. Nhưng chàng vẫn không thấy dễ chịu gì hơn, hơi nóng thoát ra từ ống lửa dường như không đủ sưởi ấm và chàng bắt đầu run lên cầm cập. Nghe tiếng chông gọi Kondoma đi lên.

— Em làm ơn chạy nhanh lên nhà ông giáo sĩ xin cho anh ít viên thuốc. Anh lạnh lắm. Em nói với ông ấy là anh đang đau nặng. Đi nhanh đi em.

Kondoma lấy củi làm thành một bó đuốc để soi đường đi. Trong rừng trời tối mịt, nàng cảm thấy sợ nhưng sự lo ngại cho sức khỏe của chồng giục nàng cất

bước. Cũng như tất cả những người đàn bà Phi-châu khác nàng biết nơi nào có bệnh hoạn thì kẻ thù của họ cũng rình rập đầu đó. Nó là thần chết. Chồng nàng là người mập mạnh và can đảm. Nhưng những người khỏe mạnh nhất thường là miếng mồi ngon mà bệnh tật và thần chết thường thích tìm đến.

Ngôi nhà của vợ chồng vị giáo sĩ trông về hướng sông vẫn còn ánh đèn. Kondoma dừng ở cửa một lúc để lấy lại sức rồi ho khan mấy tiếng để báo cho người trong nhà biết sự có mặt của nàng.

— Ai đó? Một người trong nhà hỏi vọng ra.

— Dạ tôi đây, Kondoma trả lời.

— Chị đến đây làm gì tối thế này? Ông giáo sĩ hỏi nàng khi ông bước ra ngoài mé hiên, trên tay xách một cây đèn dầu nhỏ.

Ánh sáng yếu ớt từ cây đèn nhỏ không thể giấu nổi lo sợ hiện trong đôi mắt đen của Kondoma. Nàng nói với ông giáo sĩ. — Thưa ông, Pelendo, nhà tôi hiện đau nặng, anh ấy rét và run dữ lắm.

Ông có thể cho nhà tôi xin ít thuốc?

— Sao lạ vậy, ngày hôm nay trông anh ấy khỏe lắm mà. Tôi thấy ảnh làm việc và hồi chiều ảnh có dự buổi nhóm cầu nguyện nữa, lúc ảnh ra về tôi thấy ảnh bình hoạn gì đâu?

— Dạ tôi chẳng rõ nữa, tối nay tôi thấy ảnh về hơi trễ và vừa đến nhà thì thấy ảnh nổi rét.

— Được rồi, chị cầm về cho anh ấy một ít thuốc. Ông giáo sĩ vào nhà mang ra hai viên ký ninh. Ông trao thuốc cho Kondoma và dặn nàng kỹ lưỡng. Hiện thời còn rất ít thuốc nên khi nào cần kíp lắm ông mới phát cho.

— Khi về nhà chị trao cho anh ấy một viên thôi, còn một viên giữ lại đến khoảng nửa đêm hãy trao cho ảnh uống nốt.

— Dạ được, tôi sẽ làm theo lời ông. Người đàn bà trả lời, đoạn nắm chặt lấy hai viên thuốc rồi hối hả ra về.

Khi nàng về đến nhà, trao thuốc cho Pelendo, thì chàng mừng rỡ nói :

— Tốt quá, thôi bây giờ em đem các con vào giường nghỉ chung với các con đi, còn cái giường kia em kê gần bếp sưởi để anh ngủ.

(còn tiếp)

ĐẰNG AN-UI

(Tiếp theo trang 5)

được kể là xứng đáng chịu nhục vì danh Đức Chúa Giê-xu (Công 5 : 41).

Thưa độc-giả thân mến, hôm nay trước hiện tình đau khổ của đất nước, quý vị chỉ có thể tìm thấy nguồn can-đảm và an-ùi khi quý vị đến cùng Đức Chúa Giê-xu, tin cậy Ngài làm Chúa và Đấng cứu rỗi quý vị, Chúa Giê-xu chẳng những giải-cứu quý vị ra khỏi tội lỗi mà Ngài còn ban Thánh-Linh của Ngài là Đấng An-ùi luôn ở cùng quý vị. Ngoài ra chức vụ an-ùi, Đức Thánh-Linh còn soi sáng cho quý vị hiểu chân lý của Thượng-Đế, để giúp quý vị biết cách cầu-nguyện cho được

đẹp ý của Thượng-Đế, và Thánh Linh ấy cũng ấn-chứng trong lòng quý vị để quý vị biết chắc mình đã trở nên con-cái của Thượng-Đế.

Quý vị đang khao-khát nguồn An-ùi chẳng ? Đây, xin kính mời quý vị nghe lời phán của Chúa Giê-xu : " Nếu người nào khát hãy đến cùng Ta mà uống. Kẻ nào tin Ta thì sông nước hằng sống sẽ chảy từ trong lòng mình, y như Kinh-Thánh đã chép vậy. Ngài phán điều đó chỉ về Đức Thánh-Linh mà người nào tin Ngài sẽ nhận lấy " (Giăng 7 : 37-39). Kính mời quý vị hãy tiếp-nhận Chúa Giê-xu để Thánh-Linh của Ngài sẽ tràn đầy lòng quý vị, và quý vị sẽ nhận được một sự An-ùi kỳ-diệu mà thế-gian này tuyệt-nhiên không sao có thể có được.

R.Đ

Một chuyến du-hành đáng ghi nhớ

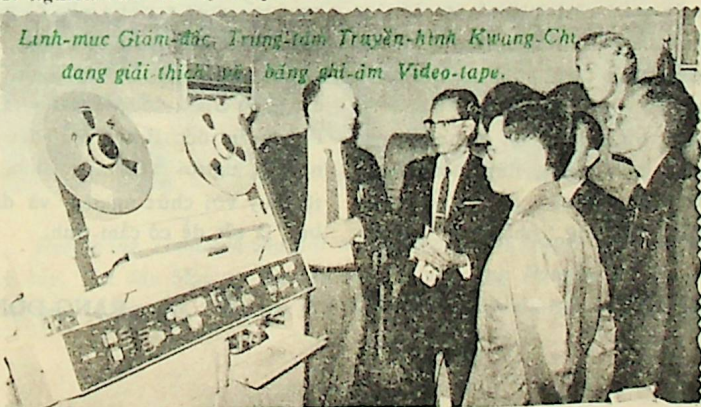
(Tiếp theo trang 13)

phòng chứa các nhạc cụ, v. v... Ở giữa là một phòng tròn thường ngày làm nơi cho các diễn-viên và nhân-viên trong Trung-tâm nhóm thờ-phượng Chúa hoặc tập kịch, tối Chúa nhật là chỗ họp truyền giảng Tin-Lành cho thanh-niên, trong Trung-tâm có 6 phòng vi-âm và 4 phim-trường có trang-bị đầy đủ máy-móc, nhất là rất nhiều máy vi-âm. Chúng tôi được giải-thích là mỗi loại máy vi-âm đều thích-hiệp cho mỗi loại âm-thanh và nhạc-cụ.

Theo chương-trình do Trung-tâm sắp-xếp cho phái-đoàn chúng tôi nghiên cứu về lý-thuyết của

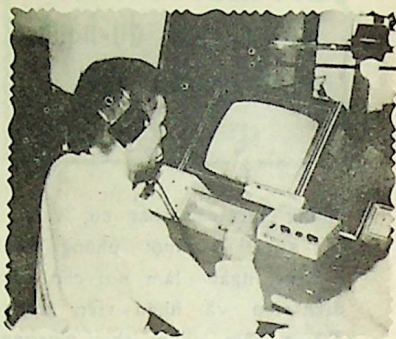
các đề-tài khác nhau, chẳng hạn : Chủ-thuyết và ý-niệm về khoa Truyền-thông Đại-chúng, Các yếu tố của Khoa Vô-tuyến Truyền-hình, cách soạn-thảo chương-trình và viết truyện phim, những phương-pháp Truyền-thông Sứ-diệp, cách sáng-tạo, sản-xuất và trình-diễn, v.v... Mỗi đề-tài đều có một chuyên-viên được mời đến diễn-giảng, chẳng hạn các vị Mục-sư các giáo-hội Baptiste, Luthérien, Orient Crusades là những Hội có hoặc các phòng vi-âm hoặc các phim-trường. Buổi chiều phái-đoàn thực-tập các điều đã học bằng cách xem chiếu lại những cuốn phim Cơ-đốc đã quay sẵn đề phê-bình, hoặc được đưa đi thăm các Đài Truyền-thanh và Truyền-hình của Chính-phủ tại Đài-bắc hay đến thăm các phòng vi-âm và Trung-tâm Truyền-hình của các giáo-hội bạn. Có thể nói Trung-

Linh-mục Giản-độc, Trung-tâm Truyền-hình Kwang-Chu đang giải thích về băng ghi-âm Video-tape.

tâm Truyền-thanh và Truyền-hình tư nhân lớn nhất ở Đài-bắc là Trung-tâm Kwang-Chi của Giáo-hội Công-giáo. Tại đây phái-đoàn đã được vị Linh-mục Giám-đốc trình-bày và hướng-dẫn đi xem từng phòng vi-âm và phim-trường, và giải-thích cận-kê từng hoạt-động một.

Đặc-biệt là trong ba ngày sau cùng khi học về những tác-động trên sân - khấu (choreography), cách trang-trí và dàn cảnh, tác-dụng của âm-thanh và ánh sáng, Trung-tâm giao máy móc, phim trường và đài chỉ-huy cho mỗi người chúng tôi thực-tập, mỗi người chúng tôi lần-lượt thay phiên nhau làm diễn-viên, làm người quay phim (cameraman) và đạo-diễn, và các vị giảng-huấn cũng như ông Giám - đốc của Trung-tâm chỉ vẽ kỹ-lưỡng cho chúng tôi biết cách sử-dụng các máy-móc, cách phân-biệt các thứ ánh-sáng, kỹ-thuật làm cho hình trên màn ảnh rõ hơn, mờ hơn, xa hơn hoặc gần hơn, v.v... Ai nấy trong chúng tôi đều rất sung-sướng, cảm thấy mình bỗng dưng trở nên những « nhà nghề », mặc dầu là những « nhà nghề » rất tài-

Bản báo chủ - bút đang học cách điều-khiển việc thu hình trên đài chỉ-huy.

tử. Sau mỗi lần tập như vậy người ta lại cho quay trở lại đoạn phim mà chúng tôi đã quay hoặc chỉ-huy cho người khác quay để chiếu ra và phê-bình. Cố-nhiên chỉ là những cuốn phim ngắn trông rất buồn cười, tuy nhiên chúng tôi thấy chín ngày ngắn ngủi tại phim trường này đã giúp chúng tôi khá nhiều hiểu-biết căn bản trong vấn-đề Truyền-hình Cơ-đốc. Ông Giám-đốc Haggerty và bà Phó Giám-đốc Brougham đều là những người yêu-mến Chúa và tận-tụy với chức-nghiệp và đặc-biệt là rất dễ có cảm-tình.

Trong những ngày ở Đài-bắc, ngoài việc tham quan và nghiên-cứu về khoa truyền-hình, chúng tôi cũng được Trung-tâm mời những nhà lãnh-đạo các hệ-phái Tin-Lành đến gặp phái-đoàn để nói chuyện về công việc Chúa tại Đài-loan. Cám ơn Chúa, tại đảo quốc với 15 triệu dân này có đến gần 350.000 tín-đồ Tin-Lành, và số tín-đồ Công-giáo cũng xấp-xỉ như nhau. Cũng có những nhà truyền-giáo Trung-hoa chuyên giảng Tin-Lành cho các dân thiểu-số trong các vùng núi non.

Chúng tôi cũng được mời đi giảng hoặc cùng nhóm thờ-phượng Chúa trong một số Hội-thánh tại Đài-bắc. Đi đến đâu, đâu mới gặp nhau lần thứ nhứt và ngôn-ngữ bất đồng, mọi người đều tay bắt mắt mừng, coi nhau thân mật như những anh chị em trong một gia-đình. Mà quả thật, những người đã tiếp-nhận Jê-sus-Christ làm Chúa và Cứu-Chúa của mình đều là thành-viên trong đại gia-đình của Đức Chúa Trời không còn phân-biệt màu da thứ tiếng. Tại các Hội-thánh chúng

Buổi giảng Tin-Lành cho giới trẻ tại Trung-tâm Truyền-hình vào tối thứ bảy. Tại đây Mục sư Nguyễn-sơn-Hà và ông Nguyễn-hữu-Ái có trình-bày những bản Thánh-ca Việt-Nam và được hoan-nginh nhiệt-liệt.

tôi đến thăm cũng như mỗi sáng tại Trung-tâm Truyền-thanh Truyền-hình hải-ngoại chúng tôi đều được mời nói chuyện về công-việc Chúa tại Việt-nam. Ở mỗi nơi, sau khi nói qua về công việc Chúa tại nước nhà, chúng tôi đều xin các anh chị em ở Đài-bắc cũng như cả Đài-loan nhớ cầu-nguyện cho Chương-trình Truyền-đạo sâu rộng tại Việt-nam được kết-quả tốt đẹp, và nhất là cho đất nước thân-yêu của chúng ta sớm được thanh-bình. Mỗi lần như thế, vị chủ-tọa buổi nhóm đều dành thì giờ cầu-nguyện cho Hội-thánh và đất nước Việt-nam.

Sáng thứ năm 30 tháng 3 chúng tôi rời Đài-loan đi qua Hong-kong. Nơi đây chúng tôi được một vị Mục-sư của Hội Truyền-giáo Phúc-âm Liên-hiệp và là Giáo-sư của Viện Đại-học Baptiste ở Hong-kong hướng-dẫn chúng tôi đi thăm Viện. Viện Đại-học này là một tòa nhà năm tầng tọa-lạc trên một khu đất rất rộng-rãi (có lẽ trên mười mẫu), bên cạnh một bệnh-viện và giáo-đường Baptiste. Đại-học này giảng dạy 16 phân-khoa với 120 giáo-sư mà 80 phần trăm giáo-sư

là tín-đồ. Sĩ-số hiện nay là 5.000 người và phân-khoa mới nhất của Viện là phân-khoa Truyền-thông (Communications), gồm có Truyền-thanh Truyền-hình và Báo-chí. Sau lời giới-thiệu của vị Giáo-sư hướng-dẫn, Tấn-sĩ Timothy L.M. Yu, Khoa-trưởng phân-khoa Truyền-thông đã tiếp phái-đoàn một cách rất nồng-hậu. Ông đã vui-vẻ mời chúng tôi đi xem các phòng giảng dạy, phòng vi-âm, một phim-trường nhỏ nhưng trang-bị đầy-đủ máy-móc tối-tân và phòng báo-chí dùng máy in điện-tử (IBM), tại đây cũng có trang-bị một máy vi-ên-ký (teletype) để thu nhận và đánh đi các bản tin. Tấn-sĩ Khoa-trưởng cũng vui vẻ nói rằng nếu Hội-thánh Việt-nam chúng ta có những sinh-viên muốn theo học ngành Truyền-Thông thì trường sẽ rất hoan-nghinh miễn là sinh-viên ấy phải hội-đủ các điều-kiện, nhất là phải thông-thạo Anh-ngữ đủ để theo học.

Ngày 1 tháng 4 phái-đoàn chúng tôi rời Hongkong để trở về quê nhà. Đáng lẽ ra chúng tôi còn có thể ở tại hai nơi trên, đặc-biệt là tại Đài-loan trong một

tháng theo giấy phép của Bộ Nội-vụ, nhưng vì mỗi người đều đa-đoan công việc và các vị Mục-sư cần có mặt tại Hội-thánh nhà trong dịp lễ Phục-sinh (2.4.72), nên phải rút ngắn cuộc hành-trình quan-sát học hỏi, thật đáng tiếc. Mỗi người chúng tôi đều cầu xin Chúa cho làm thế nào có thể cải tiến chương-trình Truyền-thanh và Truyền-hình hiện-hữu của

Hội-thánh nhà, Cố-nhiên là không thể nào « nhập-cảng » được tất cả những gì chúng tôi đã trông thấy vì hoàn-cảnh của đất nước, cũng như điều-kiện về nhân-sự và tài - chánh của Giáo-hội. Tuy nhiên, nếu Chúa cho phép và mở đường, thì không có gì là bất-năng cho Đức Chúa Trời cả.

— Một người trong phái-đoàn lược-thuật.

Phái-đoàn đang lần lượt ký tên kỷ niệm vào sổ Quan-khách sau khi đến thăm phòng vi-â-m của Hội-thanh Baptiste tại Đài-Bắc

CHÚA CƠ-ĐỐC Ở TRONG ANH EM LÀ NGUỒN HY-VỌNG

(Tiếp theo trang 9)

tội-lỗi là tội - lỗi. Họ lý - luận rằng : làm gì có tội - lỗi ? Đó chẳng qua là hậu-quả của một nền kinh-tế suy-dồi, con người túng thì phải biến. Theo những người này, muốn giải-quyết vấn-đề tội-lỗi chỉ có mỗi một cách là làm sao cải-tiến nền kinh-tế khiến cho mức sống của con người được nâng cao.

Nhưng, thưa quý vị, sự thật có phải như vậy chăng ? Thực-tế chứng - minh cho chúng ta thấy rằng ở những quốc-gia càng văn-minh tiên-tiến, tội-ác càng gia-tăng khủng-khiếp hơn. Trong thế-giới có lẽ không có dân-tộc nào có mức sống cao hơn ở Nhật-bản và Thụy-điền. Ấy thế mà, theo một bản thống kê về con số người tự-tử thì hai quốc-gia ấy lại đứng hàng đầu.

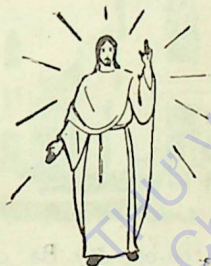
Nói như thế, phải chăng con người đành tuyệt-vọng và chịu hư-mất trong tội-lỗi của mình ? Tạ ơn Thượng-Đế chí - nhân,

vấn-đề mà con người chúng ta tự mình không sao giải - quyết được thì Ngài đã giải-quyết cho chúng ta rồi. Kinh-Thánh chép rằng . « Vì Thượng - Đế yêu - thương thế-gian đến nỗi đã ban Con Độc-sanh của Ngài (là Chúa Giê-xu Cơ-đốc), hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư-mất mà được sự sống vĩnh - cửu » (Giăng 3 : 16).

Trước đây gần hai ngàn năm Chúa Giê-xu Cơ-đốc đã từ trời

giáng-sanh xuống thế-gian này
đề gánh lấy tội-lỗi của thế-nhân—
nghĩa là của tôi và quý vị — đề
rồi Ngài đã chết thay chúng ta
trên thập-tự-giá. Nhưng Chúa
Giê-xu không chết luôn. Sau ba
ngày đêm bị chôn trong thạch-
mộ Ngài đã sống lại. Mấy tuần
nay, tại Đài-loan đây cũng như
tại Việt-nam và khắp nơi trên
thế giới trong các nhà thờ Cơ-
đốc đang chuẩn - bị đề kỷ-niệm
ngày Chúa Giê-xu phục-sinh vào
tuần tới.

Do đó, chúng ta thấy Chúa
Giê-xu Cơ-đốc là Chúa của sự
sống, là Đấng đã chiến - thắng
Tử-thân ; và Ngài đã trở thành
Nguồn Hy - vọng cho tất cả
những ai bằng lòng tiếp-nhận
Ngài làm Chúa và Đấng Cứu -
chộc mình.

Tôi biết rằng trong ngôi giáo-
đường này chiều nay có những
người đã là tín - đồ của Chúa
Giê-xu, và tôi xin nhắc lại lời
của Thánh Phao - lô nói với
những người ấy rằng : Chúa
Cơ - đốc ở trong anh em, là
nguồn hy - vọng về vinh - hiển.
Đồng thời tôi cũng tha - thiết
khuyến mời những ai chưa tin-
nhận Chúa Giê-xu, xin hãy đến
với Ngài ngay hôm nay, vì chỉ
có Ngài là Nguồn Hy-vọng vinh-
hiển của chúng ta. Xin quý vị
đừng bỏ lỡ cơ-hội vì ngày mai
không thuộc về chúng ta. Người
Bồ-đào-Nha có một câu nói rất
ý-nghĩa như sau : « Mái của địa-
ngục lợp bằng những cơ-hội bị
đánh mất » (Le toit de l'Enfer
est fait d'occasions perdues).

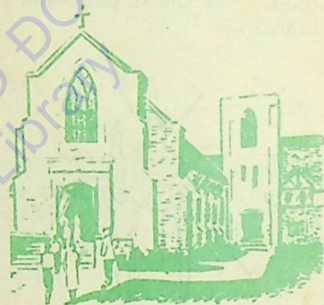
Trở về với những tín-hữu Cơ-
đốc trong nhà thờ này chiều nay,
tôi xin phép hỏi quý vị : Đấng
Christ ở trong chúng ta là nguồn
Hy-vọng về vinh - hiển. Chúng
ta tạ ơn Chúa về ban-tứ cao-
quý ấy. Nhưng còn biết bao
nhiều người đang hư - mất và
tuyệt-vọng chung quanh chúng
ta, chúng ta phải có một thái -
độ thế nào ? Chúng ta cứ khoan

tay diềm nhiên tọa thị đề nhìn họ đi vào Địa-ngục ư ?

Tạ ơn Thượng-Đế đang ban cho Hội-thánh của Ngài tại Việt-nam có nhiều dịp-tiện đề rao-giảng Tin-Lành. Chúng tôi đang cậy ơn Chúa phát-động Chiển-dịch Truyền đạo Sâu Rộng với mục-tiêu đem ơn cứu - rỗi của Thượng-Đế đến cho mười triệu linh-hồn. Chúng tôi đang rao - giảng Tin-Lành trong các giảng-dường, trong các trại, trong các dân quân y viện, trong các học-đường, quân - trường, lao-xá, bằng các phương - tiện truyền thông đại-chúng như báo - chí, đài phát - thanh và vô tuyến truyền-hình. Và chính cũng vì mục-dích ấy chúng tôi đang có mặt tại Đài-bắc đây đề học-hỏi thêm về kỹ-thuật truyền thông, đặc-biệt là trong lĩnh - vực vô tuyến truyền hình đề có thể rao-giảng Tin - lành một cách hữu hiệu hơn. Chúng tôi xác-tín rằng chỉ có Chúa Giê-xu Cơ - đốc trong chúng ta mới là Nguồn Hy-vọng của đồng-bào tôi, đất nước tôi nói riêng, và của cả nhân-loại nói chung.

Đề kết - luận cho bài nói chuyện văn-tất chiều nay, tôi

xin phép thuật lại một câu chuyện tôi đã được chứng - kiến mà Chúa đã dùng đề dạy-dỗ và cảm-động lòng tôi. Một buổi trưa hè cách đây khá lâu, tôi đang đi trên một đường-phố lớn ở Saigon thì thấy một bà cụ là một Cơ-đốc-nhân đang chống một cây dù đứng với hai em bé độ chín mười tuổi nơi một trạm ô-tô buýt. Trời đang nắng gắt và trạm ô - tô - buýt ở Saigon không có mái che như các trạm

buýt ở Đài-bắc đây. Bà cụ lúc ấy có lẽ đã gần bảy mươi tuổi và là một người có danh-vọng mà hầu như trong Hội-thánh ở Nam-Việt mọi người đều biết tiếng. Khi thoạt thấy cụ từ đằng xa tôi tự nhủ : Tại sao bà cụ lại hà-tiện đến thế ? Trưa nắng non như thế này tại sao bà cháu không đi tắc-xi cho khỏe,

lại phải đứng chờ ô-tô-buýt cho khờ thân ? Nhưng khi tôi đến gần thì tôi mới biết tôi đã lầm. Hai em bé ấy không phải là cháu cụ bèn là hai em học sinh ở một trường gần đây mới về. Và giữa trưa mùa hè nóng bức, cụ đã không ngại chống dù đứng cúi sát xuống để nói chuyện về Chúa Giê-xu cho các em bé kia.

Thưa quý vị, cái động-cơ nào đã thúc đẩy bà cụ có một hành-động đáng khâm-phục và cảm-

động như thế ? Há chẳng phải vì lòng cụ chứa - chan Nguồn Hy-vọng Vinh-hiền tức là Chúa Giê-xu Cơ-đốc đến nỗi cụ không sao nín lặng được mà phải đem chia-xẻ với mọi người, kể cả những em bé mới lên chín mười tuổi sao ?

Nguyện Chúa giúp mỗi chúng ta sốt-sắng nóng-nặng đem chia-xẻ Nguồn Hy-vọng Vinh - hiền của chúng ta với tất cả mọi người. A-men.

NGUYỄN VĂN VẠN

Xin Bạn Đọc Chú ý:

Sau khi đọc tập RẠNG-ĐÔNG này, bạn muốn tin Chúa hoặc tìm hiểu thêm về giáo-lý Tin-lành, xin bạn liên-lạc với vị Mục-sư tại chi-hội Tin-lành nơi bạn ở, hoặc nếu bạn là quân-nhân xin liên-lạc với Mục-sư Tuyên-úy Tin-lành nơi các Quận-Khu của bạn để được chỉ-dẫn thêm những điều cần-thiết. Hoặc nếu tiện xin bạn cứ viết thư về cho bản báo để được tặng thêm những sách nhỏ cắt nghĩa chân-lý cứu-rỗi theo địa-chỉ dưới đây :

Ông NGUYỄN-VĂN-VẠN
Chủ-nhiệm RẠNG-ĐÔNG
5/13 đường Hòa-Hưng
SAIGON 10

Sáu trong số các ca-sĩ của Trung-tâm đang trình diễn một bản Thánh-ca trong đêm thứ bảy giảng Tin-Lành cho giới trẻ.

Kỹ-sư Leland Haggerty, Giám-đốc Trung-tâm Truyền-thanh và Truyền-hình Hải-ngoại (người đứng) đang giảng dạy cho phái-đoàn về kỹ-thuật Truyền-hình.

Ảnh chụp Phái-đoàn Tin-Lành viếng thăm Đài-bắc.
xem bài tường-thuật ở trang 11 trong tập báo này.

